Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (prvo vijeće)

4. listopada 2024.*

Sadržaj

I. Pravni okvir 5

A. Direktiva 2014/59/EU 5

B. Uredba o SRM-u 5

II. Okolnosti spora 15

A. Financijsko stanje društva Banco Popular tijekom 2016. i 2017. godine 15

B. Tijek postupka sanacije 17

C. Sporni sanacijski program 18

D. Činjenice nastale nakon donošenja spornog sanacijskog programa 21

III. Postupak pred Općim sudom i pobijana presuda 21

A. Postupak pred Općim sudom 21

B. Pobijana presuda 22

IV. Zahtjevi stranaka u žalbenom postupku 23

V. O žalbi 23

A. Uvodna razmatranja 24

B. Prvi, četvrti, peti i šesti žalbeni razlog vezani uz povredu članka 296. UFEU-a, članka 18. Uredbe o SRM-u, obveze SRB-a da postupa s dužnom pažnjom, članka 47. Povelje, članka 6. EKLJP-a i načela kontradiktornosti 24

1. Peti žalbeni razlog 25

a) Argumentacija stranaka 25

* Jezik postupka: španjolski

b) Ocjena Suda 26

1) Dopuštenost 26

2) Meritum 28

2. Prvi žalbeni razlog 32

a) Argumentacija stranaka 32

b) Ocjena Suda 33

1) Dopuštenost 33

2) Meritum 33

i) Prvi dio prvog žalbenog razloga 34

ii) Drugi dio prvog žalbenog razloga 35

3. Četvrti žalbeni razlog 36

a) Argumentacija stranaka 36

b) Ocjena Suda 37

4. Šesti žalbeni razlog 38

a) Argumentacija stranaka 38

b) Ocjena Suda 39

1) Dopuštenost 39

2) Meritum 39

C. Sedmi žalbeni razlog vezan uz povredu članaka 17. i 52. Povelje te članka 5. stavka 4. UEU-a 40

1. Argumentacija stranaka 40

2. Ocjena Suda 42

a) Dopuštenost 42

b) Meritum 42

D. Drugi žalbeni razlog vezan uz povredu članaka 14. i 20. Uredbe o SRM-u, članka 39. Direktive 2014/59, obveze postupanja s dužnom pažnjom i članka 296. UFEU-a 47

1. Argumentacija stranaka 47

2. Ocjena Suda 48

a) Dopuštenost . . . 48

b) Meritum . . . 49

1) Prvi i četvrti dio drugog žalbenog razloga . . . 49

2) Drugi dio drugog žalbenog razloga . . . 51

E. Treći i osmi žalbeni razlog vezani uz povredu prava vlasništva i načela proporcionalnosti . 52

1. Treći žalbeni razlog . . . 52

a) Argumentacija stranaka . . . 52

b) Ocjena Suda . . . 53

1) Dopuštenost . . . 53

2) Meritum . . . 54

2. Osmi žalbeni razlog . . . 55

a) Argumentacija stranaka . . . 55

b) Ocjena Suda . . . 56

VI. Troškovi . . . 57

„Žalba – Ekonomska i monetarna politika – Bankovna unija – Uredba (EU) br. 806/2014 – Jedinstveni sanacijski mehanizam za kreditne institucije i određena investicijska društva – Postupak sanacije koji se primjenjuje u slučaju kad subjekt propada ili je vjerojatno da će propasti – Donošenje sanacijskog programa za društvo Banco Popular Español SA – Članak 18. stavak 1. – Uvjeti koji se primjenjuju na donošenje programa sanacije – Obveze Jedinstvenog sanacijskog odbora (SRB) – Obveza postupanja s dužnom pažnjom – Obveza obrazlaganja –Članak 88. – Obveza povjerljivosti – Članak 14. – Ciljevi sanacije – Prodaja predmetnog subjekta – Uvjeti prodaje pod kojima se može prihvatiti ponuda – Povelja Europske unije o temeljnim pravima – Članak 17. – Pravo vlasništva dioničara – Valjanost Uredbe br. 806/2014”

U predmetu C-535/22 P,

povodom žalbe na temelju članka 56. Statuta Suda Europske unije, podnesene 9. kolovoza 2022.,

Aeris Invest Sàrl, sa sjedištem u Luxembourgu (Luksemburg), koji su zastupali E. Galán Burgos, R. Vallina Hoset i M. Varela Suárez, a zatim, M. C. Jaramillo Samper, R. Vallina Hoset i M. Varela Suárez, *abogados*

žalitelj,

a druge stranke postupka su:

Europska komisija, koju zastupaju L. Flynn, P. Němečková, A. Nijenhuis, A. Steiblytė i D. Triantafyllou, u svojstvu agenata, uz asistenciju J. Rivas Andrés, *abogado*,

Jedinstveni sanacijski odbor (SRB), koji zastupaju H. Ehlers, M. S. Fernández Rupérez, A. R. Lapresta Bienz i J. Rius Riu, u svojstvu agenata, uz asistenciju F. B. Fernández de Trocóniz Robles, *abogado*, B. Meyring i S. Schelo, *Rechtsanwälte*,

tuženici u prvostupanjskom postupku,

Kraljevina Španjolska, koju zastupaju L. Aguilera Ruiz i M. J. Ruiz Sánchez, u svojstvu agenata,

Europski parlament, koji zastupaju M. J. Etienne, P. López-Carceller, M. Menegatti, L. Stefani i L. Visaggio, u svojstvu agenata,

Vijeće Europske unije, koje zastupaju J. Haunold, H. Marcos Fraile i A. Westerhof Löfflerová, u svojstvu agenata,

Banco Santander SA, sa sjedištem u Santanderu (Španjolska), koji zastupaju J. Remón Peñalver, J. M. Rodríguez Cárcamo, M. Rodríguez Conde i D. Sarmiento Ramírez-Escudero, *abogados*,

intervenijenti u prvostupanjskom postupku,

SUD (prvo vijeće),

u sastavu: A. Arabadjiev, predsjednik vijeća, T. von Danwitz (izvjestitelj), P. G. Xuereb, A. Kumin i I. Ziemele, suci,

nezavisna odvjetnica: T. Ćapeta,

tajnik: A. Calot Escobar,

uzimajući u obzir pisani dio postupka,

saslušavši mišljenje nezavisne odvjetnice na raspravi održanoj 14. ožujka 2024.,

donosi sljedeću

Presudu

1 Svojom žalbom društvo Aeris Invest Sàrl traži ukidanje presude Općeg suda Europske unije od 1. lipnja 2022., Aeris Invest/Komisija i SRB (T-628/17, u daljnjem tekstu: pobijana presuda, EU:T:2022:315), kojom je taj sud odbio njegovu tužbu podnesenu na temelju članka 263. UFEU-a radi poništenja Odluke SRB/EES/2017/08 izvršne sjednice Jedinstvenog sanacijskog odbora (SRB) od 7. lipnja 2017. o donošenju sanacijskog programa za društvo Banco Popular Español SA (u daljnjem tekstu: sporni sanacijski program) i Odluke Komisije (EU) 2017/1246 od 7. lipnja 2017. o potvrđivanju sanacijskog programa za društvo Banco Popular Español SA (SL 2017., L 178, str. 15. i ispravak SL 2017., L 320, str. 31.).

I. Pravni okvir

A. Direktiva 2014/59/EU

2 Članak 38. Direktive 2014/59/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 15. svibnja 2014. o uspostavi okvira za oporavak i sanaciju kreditnih institucija i investicijskih društava te o izmjeni Direktive Vijeća 82/891/EEZ i direktiva 2001/24/EZ, 2002/47/EZ, 2004/25/EZ, 2005/56/EZ, 2007/36/EZ, 2011/35/EU, 2012/30/EU i 2013/36/EU te uredbi (EU) br. 1093/2010 i (EU) br. 648/2012 Europskog parlamenta i Vijeća (SL 2014., L 173, str. 190. i ispravak SL 2015., L 216, str. 9.), naslovljen „Instrument prodaje poslovanja”, u stavku 2.određuje:

„Prijenos na temelju stavka 1. odvija se pod komercijalnim uvjetima, uzimajući u obzir okolnosti te u skladu s okvirom [Europske] [u]nije za državne potpore.”

3 Članak 39.te direktive, naslovljenom „Instrument prodaje poslovanja: postupovni zahtjevi”, u stavku 2. određuje:

„Ne dovodeći u pitanje okvir Unije za državne potpore, stavljanje na tržište iz stavka 1. prema potrebi se provodi u skladu sa sljedećim kriterijima:

(a) maksimalno transparentno i bez bitno pogrešnog prikazivanja imovine, prava, obveza, dionica ili drugih vlasničkih instrumenata te institucije koju tijelo namjerava prenijeti, uzimajući u obzir okolnosti i posebno potrebu za očuvanjem financijske stabilnosti;

(b) bez davanja neopravdane prednosti ili diskriminacije potencijalnih kupca;

[…]

(f) nastojeći povećati što je više moguće prodajnu cijenu obuhvaćenih dionica ili drugih vlasničkih instrumenata, imovine, prava ili obveza.

Podložno prvom podstavku točki (b), načela iz ovog stavka ne sprečavaju sanacijsko tijelo da nudi prodaju točno određenim potencijalnim kupcima.

[…]”

B. Uredba o SRM-u

4 Uvodne izjave 24., 26., 58. i 116. Uredbe (EU) br. 806/2014 Europskog parlamenta i Vijeća od 15. srpnja 2014. o utvrđivanju jedinstvenih pravila i jedinstvenog postupka za sanaciju kreditnih institucija i određenih investicijskih društava u okviru jedinstvenog sanacijskog mehanizma i jedinstvenog fonda za sanaciju te o izmjeni Uredbe (EU) br. 1093/2010 (SL 2014., L 225, str. 1. i ispravak SL 2015., L 101, str. 62., u daljnjem tekstu: Uredba o SRM-u) glase kako slijedi:

„(24) Uzimajući u obzir da samo institucije Unije mogu oblikovati politiku Unije na području sanacije i budući da pri usvajanju svakog pojedinog sanacijskog programa postoji pravo diskrecijske ocjene, nužno je predvidjeti odgovarajuću uključenost Vijeća [Europske unije] i [Europske] [k]omisije kao institucija koje u skladu s člankom 291. UFEU-a mogu izvršavati provedbene ovlasti. Ocjenu diskrecijskih aspekata odluka o sanaciji koje donese

Odbor trebala bi provoditi Komisija. Uzimajući u obzir značajan učinak odluka o sanaciji na financijsku stabilnost država članica i na Uniju kao takvu, kao i na fiskalni suverenitet država članica, važno je da se provedbene ovlasti za donošenje određenih odluka koje se odnose na sanaciju dodijele Vijeću. Na Vijeću bi stoga trebalo biti da, na prijedlog Komisije, provodi učinkovitu kontrolu ocjenjivanja, koje provodi Odbor, postojanja javnog interesa te da ocjenjuj[e] sve materijalne promjene iznosa sredstava [Jedinstvenog fonda za sanaciju (u daljnjem tekstu: Fond)] koji će se koristiti u određenoj mjeri sanacije. Osim toga, Komisija bi trebala imati ovlast donošenja delegiranih akata u kojima će biti navedeni dodatni kriteriji ili uvjeti koje Odbor treba uzeti u obzir prilikom izvršavanja svojih raznih ovlasti. To dodjeljivanje zadaća sanacije ni na koji način ne bi trebalo onemogućavati funkcioniranje unutarnjeg tržišta za financijske usluge. [Europsko nadzorno tijelo za bankarstvo (EBA)] bi stoga trebal[o] zadržati svoju ulogu, kao i postojeće ovlasti i zadaće: trebal[o] bi razvijati i doprinositi dosljednoj primjeni zakonodavstva Unije koje je primjenjivo na sve države članice i jačati približavanje sanacijskih praksi u cijeloj Uniji.

[…]

(26) [Europska središnja banka (ESB)], u funkciji nadzornog tijela unutar jedinstvenog nadzornog mehanizma [uspostavljenog Uredbom Vijeća (EU) br. 1024/2013 od 15. listopada 2013. o dodjeli određenih zadaća Europskoj središnjoj banci u vezi s politikama bonitetnog nadzora kreditnih institucija (SL 2013., L 287, str. 63.)], te Odbor trebali bi moći ocijeniti propada li kreditna institucija ili je vjerojatno da će propasti te postoji li razumna mogućnost da se u razumnom roku alternativnim mjerama privatnog sektora ili nadzornog tijela spriječi njezina propast. Ako smatra da su ispunjeni svi kriteriji povezani s pokretanjem sanacije, Odbor bi trebao usvojiti sanacijski program. Postupak koji se odnosi na usvajanje sanacijskog programa, koji uključuje Vijeće i Komisiju, jača potrebnu operativnu neovisnost Odbora poštujući pritom načelo delegiranja ovlasti agencijama na način na koji to tumači Sud Europske unije […]

[…]

(58) Likvidacijom subjekta koji propada u okviru redovnog postupka u slučaju insolventnosti moglo bi se ugroziti financijsku stabilnost, prekinuti pružanje ključnih usluga i utjecati na zaštitu deponenata. U tom je slučaju primjena sanacijskih instrumenata u javnom interesu. Sanacijski ciljevi trebali bi stoga osigurati kontinuitet pružanja ključnih financijskih usluga, održavanje stabilnosti financijskog sustava, smanjenje moralnog rizika na temelju smanjivanja javne financijske potpore subjektima koji propadaju te zaštitu deponenata.

[…]

(116) Trebalo bi se osigurati primjereno obavještavanje o sanacijskim mjerama i, podložno ograničenim iznimkama iz ove Direktive, njihovo objavljivanje. Međutim, s obzirom na to da postoji [mogućnost] da su informacije dostupne Odboru, sanacijskim tijelima i njihovim stručnim savjetnicima tijekom postupka sanacije osjetljive prirode, te bi informacije prije objavljivanja odluke o sanaciji trebale podlijegati zahtjevima za čuvanje profesionalne tajne. U obzir se mora uzeti da informacije o sadržaju i detaljima sanacijskog plana te rezultatima bilo kakve ocjene tih planova mogu imati dalekosežne posljedice, posebno za poduzetnike o kojima se radi. Za svaku informaciju koja se pruži u vezi s odlukom prije negoli je ona donesena, bilo o tome jesu li uvjeti za sanaciju

zadovoljeni, o upotrebi određenog instrumenta ili o bilo kojoj mjeri tijekom postupka, mora se pretpostaviti da se [ona može] odražava[ti] na javne i privatne interese koji su mjerama obuhvaćeni. Ipak, informacija da Odbor i nacionalna sanacijska tijela ispituju određeni subjekt, može biti dostatna da se negativno odraz[i] na taj subjekt. Stoga je potrebno osigurati da postoje prikladni mehanizmi za održavanje povjerljivosti informacija kao što su sadržaj i detalji sanacijskih planova te rezultati bilo kakve ocjene provedene u tom pogledu."

5 U skladu s člankom 5. stavkom 2. drugim podstavkom Uredbe o SRM-u, SRB, jednako kao Vijeće i Komisija, podliježe, s jedne strane, regulatornim i obvezujuće primjenjivim tehničkim standardima koje izrađuje EBA i usvaja Komisija u skladu s Uredbom (EU) br. 1093/2010 Europskog parlamenta i Vijeća od 24. studenoga 2010. o osnivanju europskog nadzornog tijela (Europskog nadzornog tijela za bankarstvo), kojom se izmjenjuje Odluka br. 716/2009/EZ i stavlja izvan snage Odluka Komisije 2009/78/EZ (SL 2010., L 331, str. 12.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 6., svezak 12., str. 80.), te, s druge strane, smjernicama i preporukama koje EBA izdaje na temelju potonje uredbe.

6 U članku 14. Uredbe o SRM-u, naslovljenom „Ciljevi sanacije", određuje se:

„1. Pri djelovanju na temelju sanacijskog postupka iz članka 18. Odbor, Vijeće i Komisija te, prema potrebi, nacionalna sanacijska tijela, ovisno o svojim nadležnostima, uzimaju u obzir ciljeve sanacije, odabiru sanacijske instrumente i ovlasti kojima se, prema njihovu stajalištu, najbolje postižu ciljevi sanacije koji su relevantni u okolnostima pojedinog slučaja.

2. Ciljevi sanacije iz stavka 1. su sljedeći:

(a) osigurati kontinuitet temeljnih funkcija;

(b) izbjeći velike štetne učinke na financijsku stabilnost, posebno sprječavanjem širenja, uključujući na tržišne infrastrukture, te održavanjem tržišne discipline;

(c) štititi javna sredstva tako da se na minimum smanji oslanjanje na izvanrednu javnu financijsku potporu;

(d) štititi deponente obuhvaćene [Direktivom 2014/49/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 16. travnja 2014. o sustavima osiguranja depozita (SL 2014., L 173, str. 149.)] i ulagatelje obuhvaćene [Direktivom 97/9/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 3. ožujka 1997. o sustavima naknada štete za investitore (SL 1997., L 84, str. 22.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 6., svezak 1., str. 11.)][;]

(e) štititi sredstva i imovinu klijenata.

Pri postizanju ciljeva iz prvog podstavka Odbor, Vijeće i Komisija, te, prema potrebi, nacionalna sanacijska tijela nastoje smanjiti trošak sanacije i izbjeći nepotrebno rušenje vrijednosti osim ako je to potrebno radi ostvarivanja ciljeva sanacije.

3. Podložno različitim odredbama ove Uredbe, ciljevi sanacije jednako su važni i uravnoteženi, prema potrebi, u skladu s naravi i okolnostima pojedinog slučaja."

7 Članak 15. te uredbe, naslovljen „Opća načela sanacije”, u stavku 1. određuje:

„Pri djelovanju na temelju sanacijskog postupka iz članka 18. Odbor, Vijeće, Komisija te, prema potrebi, nacionalna sanacijska tijela poduzimaju sve prikladne mjere kako bi osigurali da se sanacijske mjere poduzimaju u skladu sa sljedećim načelima:

(a) dioničari institucije u sanaciji [prvi] snose […] gubitke;

[…]”

8 Članak 18. navedene uredbe, naslovljen „Sanacijski postupak”, određuje:

„1. Odbor usvaja sanacijski program u skladu sa stavkom 6. u pogledu subjekata i grupa iz članka 7. stavka 2. te subjekata i grupa iz članka 7. stavka 4. točke (b) i članka 7. stavka 5. ako su zadovoljeni uvjeti za primjenu tih stavaka[,] samo ako na svojoj izvršnoj sjednici nakon primitka obavijesti iz četvrtog podstavka ili na vlastitu inicijativu procijeni da su zadovoljeni sljedeći uvjeti:

(a) subjekt propada ili je vjerojatno da će propasti;

(b) uzimajući u obzir vrijeme i druge relevantne okolnosti, nije razumno očekivati da bi druge alternativne mjere privatnog sektora, uključujući mjere sustava zaštite institucija, ili nadzorne mjere, uključujući mjere rane intervencije ili otpis ili konverziju relevantnog instrumenata kapitala u skladu s člankom 21., poduzete u pogledu subjekta, spriječile njegovo propadanje u razumnom vremenskom razdoblju;

(c) sanacijske mjere nužne su radi javnog interesa iz stavka 5.

Nakon što se savjetuje s Odborom, ESB ocjenjuje je li ispunjen uvjet iz prvog podstavka točke (a). Odbor to može ocijeniti na izvršnoj sjednici samo nakon što obavijesti ESB o svojoj namjeri te samo ako ESB u roku od tri kalendarska dana od primitka te informacije to nije ocijenio. ESB pruža Odboru bez odgode sve relevantne informacije koje Odbor zatraži kako bi se informirao prije ocjene.

Ako ESB ocijeni da je zadovoljen uvjet iz prvog podstavka točke (a) u pogledu subjekta ili grupe iz prvog podstavka, o toj ocjeni bez odgode obavješćuje Komisiju i Odbor.

Uvjet iz prvog podstavka točke (b) ocjenjuje Odbor na svojoj izvršnoj sjednici ili po potrebi nacionalna sanacijska tijela u bliskoj suradnji s ESB-om. ESB također može obavijestiti Odbor ili dotična nacionalna sanacijska tijela da smatra da je zadovoljen uvjet iz te točke.

2. Ne dovodeći u pitanje slučajeve u kojima je ESB odlučio izravno provesti nadzor nad kreditnim institucijama u skladu s člankom 6. stavkom 5. točkom (b) [Uredbe br. 1024/2013], u slučaju primitka obavijesti iz stavka 1. ili ako Odbor namjerava donijeti ocjenu u skladu sa stavkom 1. na vlastitu inicijativu, u pogledu subjekta ili grupe iz članka 7. stavka 3., Odbor o toj procjeni bez odgode obavješćuje ESB.

[…]

4. Za potrebe stavka 1. točke (a) za subjekt se smatra da propada ili da je vjerojatno da će propasti u jednoj ili više sljedećih okolnosti:

(a) subjekt krši ili postoje objektivni elementi na temelju kojih se utvrđuje da će institucija uskoro kršiti zahtjeve za nastavak rada na način kojim bi se opravdalo povlačenje ovlaštenja ESB-a između ostalog za[t]o što je institucija pretrpjela ili je moguće da će pretrpjeti gubitke kojima će se istrošiti sav njezin regulatorni kapital ili njegov znatan iznos, ali ne samo iz tog razloga;

(b) imovina subjekta je manja od njegovih obveza ili postoje objektivni elementi na temelju kojih se utvrđuje da će imovina subjekta uskoro biti manja od obveza;

(c) subjekt nije u mogućnosti podmiriti svoje dugove ili druge obveze pri njihovu dospijeću ili postoje objektivni elementi na temelju kojih se utvrđuje da institucija uskoro neće biti u mogućnosti to uraditi;

(d) nužna je izvanredna javna financijska potpora osim ako se, kako bi se otklonila ozbiljna smetnja u gospodarstvu države članice i održala financijska stabilnost, ta izvanredna javna financijska potpora pojavljuje u sljedećim oblicima […].

[…]

5. Za potrebe stavka 1. točke (c) ovog članka smatra se da su sanacijske mjere u javnom interesu ako su potrebne da se postigne jedan ili više ciljeva sanacije navedenih u članku 14. i ako su razmjerne njima te ako se likvidacijom subjekta redovnim postupkom u slučaju insolventnosti ne bi postigli ti ciljevi sanacije u jednakoj mjeri.

6. Ako su ispunjeni svi uvjeti utvrđeni u stavku 1., Odbor pokreće postupak usvajanja sanacijskog programa. Sanacijskim programom:

(a) pokreće se postupak sanacije subjekta;

(b) utvrđuje se primjena sanacijskih instrumenata na instituciju u sanaciji iz članka 22. stavka 2., posebno svako izuzeće iz primjene *bail-in-a* u skladu s člankom 27. stavcima 5. i 14.;

(c) utvrđuje se korištenje Fonda kako bi se pružila potpora sanacijskim mjerama u skladu s člankom 76. te u skladu s odlukom Komisije donesenom u skladu s člankom 19.

7. Odmah nakon usvajanja sanacijskog programa Odbor ga dostavlja Komisiji.

Nakon što Odbor dostavi sanacijski program, Komisija ga u roku od 24 sata potvrđuje ili ulaže prigovor u odnosu na diskrecijske aspekte sanacijskog programa u slučajevima koji nisu obuhvaćeni trećim podstavkom ovog stavka.

Nakon što Odbor dostavi sanacijski program, Komisija u roku od 12 sati može Vijeću predložiti da:

(a) uloži prigovor na sanacijski program jer sanacijski program koji je Odbor usvojio ne zadovoljava kriterij javnog interesa iz stavka 1. točke (c);

(b) potvrdi ili uloži prigovor na materijalnu promjenu iznosa sredstava iz Fonda predviđenih sanacijskim programom Odbora.

[…]

8. Ako Vijeće uloži prigovor na pokretanje sanacije neke institucije uz obrazloženje da nije zadovoljen kriterij javnog interesa iz stavka 1. točke (c), relevantan subjekt likvidirat će se redovnim putem u skladu s mjerodavnim nacionalnim pravom.

[…]”

9 U članku 20. iste uredbe, naslovljenom „Vrednovanje u svrhu sanacije”, određuje se:

„1. Prije odluke o provedbi sanacijske mjere ili izvršavanju ovlasti za otpis ili konverziju relevantnih instrumenata kapitala, Odbor omogućuje da pravično, oprezno i realistično vrednovanje imovine i obveza subjekta iz članka 2. provede osoba koja je neovisna u odnosu na bilo koje tijelo javne vlasti, uključujući Odbor i nacionalna sanacijska tijela te na dotični subjekt.

2. Sukladno stavku 15.[,] ako je udovoljeno zahtjevima utvrđenima u stavku 1. te stavcima od 4. do 9., vrednovanje se smatra konačnim.

3. Ako nije moguće neovisno vrednovanje u skladu sa stavkom 1., Odbor može provesti privremeno vrednovanje imovine i obveza subjekta iz članka 2., u skladu sa stavkom 10. ovog članka.

4. Cilj vrednovanja procjena je vrijednosti imovine i obveza subjekta iz članka 2. koji zadovoljava uvjete za sanaciju iz članaka 16. i 18.

5. Svrhe vrednovanja su sljedeće:

(a) pružanje informacija radi utvrđivanja jesu li zadovoljeni uvjeti za sanaciju ili uvjeti za otpis ili konverziju instrumenata kapitala;

(b) ako su zadovoljeni uvjeti za sanaciju, pružanje informacija radi donošenja odluke o odgovarajućoj sanacijskoj mjeri koju je potrebno poduzeti u pogledu subjekta iz članka 2.;

(c) kada se primjenjuje ovlast za otpis ili konverziju relevantnog instrumenata kapitala, pružanje informacija za donošenje odluke o mjeri u kojoj se poduzima poništavanje ili razvodnjavanje vlasničkih instrumenata te mjer[i] u kojoj se otpisuju i konvertiraju relevantni instrumenti kapitala;

(d) kada se primjenjuje *bail-in* instrument, pružanje informacija radi donošenja odluke o mjeri u kojoj se otpisuju ili konvertiraju prihvatljive obveze;

(e) kada se primjenjuje instrument prijelazne institucije ili instrument odvajanja imovine, pružanje informacija radi donošenja odluke o imovini, pravima, obvezama ili vlasničkim instrumentima koje je potrebno prenijeti te radi donošenja odluke o vrijednosti svih naknada koje je potrebno platiti instituciji u sanaciji ili, ovisno o slučaju, vlasnicima vlasničkih instrumenata;

(f) kada se primjenjuje instrument prodaje poslovanja, pružanje informacija radi donošenja odluke o imovini, pravima, obvezama ili vlasničkim instrumentima koje je potrebno prenijeti i da se Odboru daju informacije kako bi mogao odrediti što su komercijalni uvjeti u smislu članka 24. stavka 2. točke (b);

(g) u svim slučajevima, da se njime osigura priznavanje svih gubitaka nad imovinom subjekta iz članka 2. u trenutku kada se primjenjuju sanacijski instrumenti ili izvršavaju ovlasti za otpis ili konverziju relevantnih instrumenata kapitala.

6. Ne dovodeći u pitanje okvir Unije za državne potpore, vrednovanje se po potrebi temelji na opreznim pretpostavkama, uključujući one o stopama neispunjenja obveze i ozbiljnosti gubitaka. Vrednovanjem se ne pretpostavlja moguće buduće pružanje bilo koje izvanredne javne financijske potpore ili bilo koja hitna likvidnosna pomoć središnje banke ili bilo koja likvidnosna pomoć središnje banke dodijeljena u okviru nestandardne kolateralizacije […]

[…]

10. Ako zbog žurnih okolnosti pojedinog slučaja nije moguće ispuniti zahtjeve iz stavaka 7. i 9. ili ako se primjenjuje stavak 3., provodi se privremeno vrednovanje. Pri provedbi privremenog vrednovanja potrebno je pridržavati se zahtjeva iz članka 4. i, u mjeri u kojoj je to razumno praktično u okolnostima, zahtjeva iz stavaka 1., 7. i 9.

Privremeno vrednovanje iz prvog podstavka uključuje zaštitu od dodatnih gubitaka, uz primjereno opravdanje.

11. Vrednovanje kojim se ne ispunjavaju svi zahtjevi utvrđeni u stavku 1. i stavcima od 4. do 9. smatra se privremenim dok neovisna osoba kako je navedena u stavku 1. ne provede vrednovanje koje je u potpunosti sukladno sa svim zahtjevima utvrđenima u tim stavcima. To se *ex post* konačno vrednovanje provodi čim je to moguće. Može se provesti ili odvojeno od vrednovanja iz stavaka 16., 17. i 18. ili istodobno s njim i može ga provesti ista neovisna osoba kao i to vrednovanje, ali se od njega mora razlikovati.

Svrhe *ex post* konačnog vrednovanja su sljedeće:

(a) osigurati da su svi gubitci nad imovinom subjekta iz članka 2. priznati u računovodstvenim knjigama tog subjekta;

(b) dati informacije za odluku o otpisu potraživanja vjerovnika ili povećanju vrijednosti plaćenih naknada, u skladu sa stavkom 12. ovog članka.

12. U slučaju da je procjena neto vrijednosti imovine subjekta iz članka 2. izvršena *ex post* konačnim vrednovanjem veća od procjene neto vrijednosti imovine tog subjekta izvršene privremenim vrednovanjem, Odbor može zatražiti od nacionalnog sanacijskog tijela da učini sljedeće:

(a) izvrši svoju ovlast kako bi se povećala vrijednost potraživanja vjerovnika ili vlasnika odgovarajućih instrumenata kapitala koj[i] su otpisan[i] u okviru *bail-in* instrumenta;

(b) uputi prijelaznu instituciju ili subjekt upravljanja imovinom da izvrši daljnju uplatu naknada u pogledu imovine, prava ili obveza instituciji u sanaciji ili, ovisno o slučaju, u pogledu vlasničkih instrumenta vlasnicima tih vlasničkih instrumenata.

13. Ne dovodeći u pitanje stavak 1., privremeno vrednovanje provedeno u skladu sa stavcima 10. i 11. valjana je osnova na temelju koje Odbor odlučuje o sanacijskim mjerama, uključujući nalaganje nacionalnim sanacijskim tijelima da preuzmu kontrolu nad institucijom koja propada, ili o izvršavaju ovlasti za otpis ili konverziju relevantnih instrumenata kapitala.

[…]

15. Vrednovanje je sastavni dio odluke o primjeni sanacijskog instrumenta ili izvršavanju sanacijske ovlasti ili odluke o izvršavanju ovlasti za otpis ili konverziju instrumenata kapitala. Samo vrednovanje ne podliježe odvojenom pravu na žalbu nego može biti predmetom žalbe zajedno s odlukom Odbora.

16. Da bi se procijenilo bi li se s dioničarima i vjerovnicima bolje postupalo da je nad institucijom u sanaciji proveden redovni postupak u slučaju insolventnosti, Odbor osigurava da vrednovanje provodi neovisna osoba iz stavka 1. što je prije moguće nakon primjene sanacijske mjere ili mjera. To vrednovanje razlikuje se od vrednovanja provedenog na temelju stavaka od 1. do 15.

[…]”

10 Članak 21. Uredbe o SRM-u, naslovljen „Otpis i konverzija instrumenata kapitala”, u stavku 1. određuje:

„Odbor izvršava ovlasti otpisa ili konverzije relevantnih instrumenata kapitala u skladu s postupkom utvrđenim u članku 18., u pogledu subjekata i grupa iz članka 7. stavka 2. te subjekata i grupa iz članka 7. stavka 4. točke (b) i članka 7. stavka 5. ako su zadovoljeni uvjeti za primjenu tih stavaka i samo ako na svojoj izvršnoj sjednici nakon primitka obavijesti iz drugog podstavka ili na vlastitu inicijativu ocijeni da je zadovoljen jedan ili više sljedećih uvjeta:

(a) ako je utvrđeno da su uvjeti za sanaciju iz članaka 16. i 18. zadovoljeni prije nego su poduzete bilo kakve sanacijske mjere;

[…]”

11 Članak 22. te uredbe, naslovljen „Opća načela sanacijskih instrumenata”, određuje:

„1. Ako Odbor odluči primijeniti sanacijski instrument na subjekt ili grupu iz članka 7. stavka 2. i na subjekt ili grupu iz članka 7. stavka 4. točke (b) i članka 7. stavka 5. gdje su ispunjeni uvjeti za primjenu tih stavaka, te sanacijske mjere rezultiraju gubitcima koje snose vjerovnici ili konverzijom njihovih potraživanja, Odbor nalaže nacionalnim sanacijskim tijelima da izvrše ovlast za otpis ili konverziju relevantnih instrumenata kapitala u skladu s člankom 21. neposredno prije primjene sanacijskog instrumenta ili zajedno s njim.

2. Sanacijski instrumenti iz članka 18. stavka 6. točke (b) su sljedeći:

(a) prodaja poduzeća;

(b) prijelazna institucija;

(c) odvajanje imovine;

(d) *bail-in.*

[…]

4. Sanacijski instrumenti primjenjuju se kako bi se postigli ciljevi sanacije navedeni u članku 14. u skladu sa sanacijskim načelima navedenima u članku 15. Instrumenti se mogu primjenjivati pojedinačno ili u bilo kojoj kombinaciji, osim instrumenta odvajanja imovine koji se može primijeniti samo zajedno s još nekim sanacijskim instrumentom.

[…]”

12 Članak 24. navedene uredbe, naslovljenom „Instrument prodaje poslovanja”, formuliran je kako slijedi:

„1. U sklopu sanacijskog programa instrument prodaje poslovanja sastoji se od prijenosa kupcu koji nije prijelazna institucija:

(a) vlasničkih instrumenata koje je izdala institucija u sanaciji; ili

(b) cjelokupne ili dijela imovine, prava ili obveza institucije u sanaciji.

2. U pogledu instrumenta prodaje poslovanja sanacijskim se programom utvrđuje sljedeće:

[…]

(b) komercijalni uvjeti, uzimajući u obzir okolnosti te troškove i izdatke nastale tijekom sanacije, na temelju kojih nacionalno sanacijsko tijelo obavlja prijenos u skladu s člankom 38. stavcima 2., 3. i 4. [Direktive 2014/59];

[…]

(d) mehanizmi kojima nacionalno sanacijsko tijelo stavlja na tržište taj subjekt ili te instrumente, imovinu, prava ili obveze u skladu s člankom 39. stavcima 1. i 2. [Direktive 2014/59];

(e) je li [moguće] da se šteti ciljevima sanacije u skladu sa stavkom 3. ovog članka ako nacionalno sanacijsko tijelo poštuje uvjete za stavljanje na tržište.

3. Odbor primjenjuje instrument prodaje poslovanja bez ispunjavanja zahtjeva za stavljanje na tržište na temelju stavka 2. točke (e) kada utvrdi da bi se ispunjavanjem takvih zahtjeva [moglo] našteti[ti] jednom ili više ciljeva sanacije, a posebno ako su ispunjeni sljedeći uvjeti:

(a) smatra da postoji materijalna prijetnja financijskoj stabilnosti koja proizlazi ili je otežana propadanjem ili vjerojatnim propadanjem institucije u sanaciji; te

(b) smatra da bi se ispunjavanjem tih zahtjeva štetilo učinkovitosti instrumenta prodaje poslovanja pri uklanjanju te prijetnje ili postizanju cilj[eva] sanacije naveden[ih] u članku 14. stavku 2. točki (b).”

13 Članak 29. Uredbe o SRM-u uređuje provedbu, od strane nacionalnih sanacijskih tijela i SRB-a, odluka donesenih na temelju te uredbe i u svojem stavku 5. prvoj rečenici određuje da SRB na svojoj službenoj internetskoj stranici objavljuje primjerak programa sanacije ili obavijest u kojoj se sažeto navode učinci mjere sanacije, a posebno učinci na male ulagače.

14 Članak 34. navedene uredbe, naslovljen „Zahtjevi za dostavu informacija”, u stavcima 1. i 2. određuje:

„1. Za potrebe i provedbe svojih zadaća iz ove Uredbe, Odbor može preko nacionalnih sanacijskih tijela ili izravno, nakon što ih obavijesti, maksimalno koristeći sve informacije dostupne ESB-u ili nacionalnim nadležnim tijelima, zahtijevati od sljedećih pravnih ili fizičkih osoba dostavu svih informacija koje su potrebne za provođenje zadaća koje su mu dodijeljene na temelju ove Uredbe:

(a) subjekata iz članka 2.;

(b) zaposlenika subjekata iz članka 2.;

(c) trećih strana kojima su subjekti iz članka 2. eksternizirali poslovne procese ili aktivnosti.

2. Subjekti i osobe iz stavka 1. obvezne su dostaviti informacije koje se zahtijevaju na temelju tog stavka. Zahtjevi za čuvanje profesionalne tajne ne izuzimaju te subjekte i osobe od obveze dostavljanja tih informacija. Pružanje zatraženih informacija ne smatra se povredom zahtjeva za čuvanjem profesionalne tajne.”

15 U članku 76. stavku 1. točki (e) Uredbe o SRM-u određuje se da SRB u sklopu sanacijskog programa može koristiti sredstva iz Fonda samo u mjeri koja je potrebna da se osigura djelotvorna primjena sanacijskih instrumenata radi plaćanja odštete dioničarima ili vjerovnicima ako su nakon vrednovanja provedenog u skladu s člankom 20. stavkom 5. te uredbe pretrpjeli veće gubitke nego što bi ih nakon vrednovanja provedenog u skladu s člankom 20. stavkom 16. navedene uredbe pretrpjeli u slučaju likvidacije prema redovnom postupku u slučaju insolventnosti.

16 U skladu s člankom 88. stavkom 1. iste uredbe, naslovljenim „Profesionalna tajna i razmjena informacija”:

„Članovi Odbora, potpredsjednik, članovi Odbora iz članka 43. stavka 1. točke (b), zaposlenici Odbora i zaposlenici razmijenjeni s državom članicom sudionicom ili upućeni iz nje koji obavljaju dužnosti sanacije, podliježu zahtjevima za čuvanje profesionalne tajne u skladu s člankom 339. UFEU-a i odgovarajućim odredbama zakonodavstva Unije [čak i nakon prestanka dužnosti]. Posebno im se zabranjuje odavanje povjerljivih informacija koje dobiju tijekom obavljanja svojih profesionalnih aktivnosti ili od nadležnog tijela ili sanacijskog tijela u odnosu na njihove dužnosti u okviru ove Uredbe bilo kojoj osobi ili tijelu, osim ako [to nije] pri izvršavanju njihovih dužnosti u okviru ove Uredbe ili informacije nisu u sažetom ili zbirnom obliku pa subjekte iz članka 2. nije moguće prepoznati, ili se upotrebljavaju uz izričitu prethodnu suglasnost tijela ili subjekta koji je dostavio informacije.

Informacije koje su podložne zahtjevima za čuvanje profesionalne tajne ne smiju se otkriti drugom javnom ili privatnom subjektu, osim kad je takvo otkrivanje potrebno u sudskom postupku.

Ti uvjeti primjenjuju se [i] prema potencijalnim kupcima koji su kontaktirani kako bi se pripremili za sanaciju poslovnog subjekta u skladu s člankom 13. stavkom 3.”

17 Članak 90. Uredbe o SRM-u, naslovljen „Pristup dokumentima”, glasi kako slijedi:

„1. [Uredba (EZ) br. 1049/2001 Europskog parlamenta i Vijeća od 30. svibnja 2001. o javnom pristupu dokumentima Europskog parlamenta, Vijeća i Komisije (SL 2001., L 145, str. 43.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 1., svezak 16., str. 70.)] primjenjuje se na dokumente koje posjeduje Odbor.

[…]

4. Osobe koje su predmet odluka Odbora imaju pravo pristupa spisu Odbora, pri čemu se mora uvažavati legitimni interes drugih osoba u pogledu zaštite njihovih poslovnih tajni. Pravo na pristup spisu ne odnosi se na povjerljive informacije ili interni pripremni dokument Odbora.”

II. Okolnosti spora

18 Banco Popular Español SA (u daljnjem tekstu: društvo Banco Popular) bio je kreditna institucija koja je podlijegala izravnom bonitetnom nadzoru ESB-a.

19 Aeris Invest pravna je osoba osnovana na temelju luksemburškog prava koja je bila dioničar društva Banco Popular.

A. Financijsko stanje društva Banco Popular tijekom 2016. i 2017. godine

20 Činjenice vezane uz promjene financijskog stanja društva Banco Popular tijekom 2016. i 2017. godine, koje su izložene u točkama 26. do 46. pobijane presude, mogu se sažeti kako slijedi.

21 Društvo Banco Popular je 2016. izvršilo je dokapitalizaciju u iznosu od 2,5 milijardi eura.

22 Dana 5. prosinca 2016. SRB je na izvršnoj sjednici donio plan za sanaciju grupe Banco Popular (u daljnjem tekstu: sanacijski plan iz 2016.). Sanacijski instrument kojem je dana prednost u sanacijskom planu iz 2016. bio je instrument unutarnje sanacije iz članka 27. Uredbe o SRM-u.

23 Društvo Banco Popular je 3. veljače 2017. objavilo svoj godišnji izvještaj za 2016. u kojem je priopćilo potrebu za izvanrednim rezervacijama u iznosu od 5,7 milijardi eura, što dovodi do konsolidiranog gubitka od 3,485 milijardi eura, te je izvijestilo o imenovanju novog predsjednika.

24 DBRS Ratings Ltd (DBRS), koji je postao DBRS Morningstar, smanjio je 10. veljače 2017. rejting društva Banco Popular uz negativne izglede, s obzirom na pogoršano stanje kapitala društva Banco Popular zbog neto gubitka koji je bio veći nego što se predviđalo u njegovu godišnjem izvještaju, spomenutom u točki 23. ove presude, te napore koje društvo Banco Popular poduzima kako bi se smanjila još uvijek visoka razina neprihodonosne imovine.

25 Društvo Banco Popular je 3. travnja 2017. objavilo rezultate unutarnjih revizija navodeći da će možda biti potrebne korekcije godišnjeg izvještaja za 2016. Te su korekcije provedene u financijskom izvještaju društva Banco Popular za prvo tromjesečje 2017.

26 Nakon te objave, DBRS Morningstar je 6. travnja smanjio rejting društva Banco Popular, zadržavajući pritom negativne izglede. Standard & Poor's, 7. travnja, i Moody's Investors service (u daljnjem tekstu: Moody's), 21. travnja 2017., također su smanjili rejting društva Banco Popular uz negativne izglede.

27 Dana 10. travnja 2017. na glavnoj skupštini dioničara društva Banco Popular, predsjednik upravnog odbora priopćio je da banka razmatra dokapitalizaciju ili korporativnu transakciju zbog stanja grupe u pogledu kapitala i njezine razine neprihodonosne imovine. Izvršni direktor društva Banco Popular zamijenjen je manje od godinu dana nakon preuzimanja dužnosti.

28 U travnju 2017. društvo Banco Popular pokrenulo je postupak privatne prodaje, pri čemu je cilj bio ustupanje te banke jakom konkurentu i samim time popravljanje njezina financijskog stanja. Krajnji rok u kojem su potencijalni kupci zainteresirani za preuzimanje društva Banco Popular mogli podnijeti svoju ponudu bio je 10. lipanj 2017.

29 Društvo Banco Popular je 5. svibnja 2017. predstavilo financijsko izvješće za prvo tromjesečje 2017. u kojem je zabilježen gubitak u iznosu od 137 milijuna eura.

30 Dana 12. svibnja 2017. zahtjev likvidnosne pokrivenosti *(Liquidity Coverage Requirement)* društva Banco Popular pao je ispod minimalnog praga od 80 % utvrđenog u članku 460. stavku 2. točki (c) Uredbe (EU) br. 575/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o bonitetnim zahtjevima za kreditne institucije i investicijska društva i o izmjeni Uredbe (EU) br. 648/2012 (SL 2013., L 176, str. 1. i ispravak SL 2017., L 20, str. 2.).

31 Dopisom od 16. svibnja 2017. društvo Banco Santander SA obavijestilo je društvo Banco Popular da nije u mogućnosti podnijeti obvezujuću ponudu u okviru postupka privatne prodaje.

32 Društvo Banco Popular je 16. svibnja 2017., obavještavajući o relevantnoj činjenici Comisión nacional del mercado de valores (Državna komisija za tržište vrijednosnih papira, Španjolska), navelo da su potencijalni kupci iskazali interes u postupku privatne prodaje, ali da nije primljena nijedna obvezujuća ponuda.

33 Agencija Fitch Ratings Ltd je 19. svibnja 2017. smanjila dugoročni rejting društva Banco Popular.

34 Dana 23. svibnja 2017. predsjednica SRB-a Elke König dala je intervju televizijskom kanalu Bloomberg u kojem joj je među ostalim bilo postavljeno pitanje o stanju društva Banco Popular.

35 Tijekom svibnja 2017. brojni su novinski članci izvještavali o problemima društva Banco Popular.

36 U prvim danima lipnja 2017. društvo Banco Popular bilo je suočeno s masovnim podizanjem novčanih sredstava.

37 Dana 5. lipnja 2017. društvo Banco Popular je ujutro podnijelo prvi zahtjev za hitnu likvidnosnu pomoć Bancu de España (Banka Španjolske), a zatim popodne i drugi zahtjev za proširenje zatraženog iznosa, zbog značajnog otjecanja sredstava. Na temelju zahtjeva Banke Španjolske i nakon što je ESB istog dana izvršio procjenu u vezi sa zahtjevom za hitnu likvidnosnu pomoć

društva Banco Popular, upravno vijeće ESB-a nije iznijelo primjedbe u pogledu hitne likvidnosne pomoći društvu Banco Popular za razdoblje do 8. lipnja 2017. Društvo Banco Popular primilo je jedan dio te hitne likvidnosne pomoći, nakon čega je Banka Španjolske navela da nije u mogućnosti društvu Banco Popular pružiti dodatnu hitnu likvidnosnu pomoć.

B. Tijek postupka sanacije

38 Opći je sud u točkama 47. do 67. pobijane presude izložio činjenice vezane uz tijek postupka sanacije, koje se mogu sažeti kako slijedi.

39 Dana 23. svibnja 2017. SRB je angažirao revizorski ured Deloitte (u daljnjem tekstu: Deloitte), u svojstvu neovisnog stručnjaka, da na temelju članka 20. Uredbe o SRM-u provede vrednovanje društva Banco Popular.

40 SRB je 24. svibnja 2017. na temelju članka 34. Uredbe o SRM-u zatražio od društva Banco Popular informacije potrebne za provođenje njegova vrednovanja. Osim toga, 2. lipnja 2017. zatražio je od društva Banco Popular da mu dostavi informacije o postupku privatne prodaje te da osigura pristup zaštićenoj virtualnoj sobi s podacima koju je to društvo kreiralo u okviru tog postupka.

41 Dana 3. lipnja 2017. SRB je na izvršnoj sjednici donio odluku SRB/EES/2017/06 o prodaji društva Banco Popular, upućenu Fondu de Reestructuración Ordenada Bancaria (FROB) (Fond za sustavno restrukturiranje bankovnih institucija, Španjolska). SRB je odobrio da FROB odmah pokrene postupak prodaje društva Banco Popular te je potonjem naveo zahtjeve koje prodaja mora ispunjavati u skladu s člankom 39. Direktive 2014/59. SRB je među ostalim naveo da FROB mora kontaktirati petero potencijalnih kupaca koji su pozvani na podnošenje ponuda u okviru postupka privatne prodaje.

42 Od petero potencijalnih kupaca dvoje je odlučilo da neće sudjelovati u postupku prodaje, a jednog je isključio ESB zbog neispunjavanja bonitetnih zahtjeva.

43 Dana 4. lipnja 2017. dva potencijalna kupaca koja su odlučila sudjelovati u postupku prodaje, društvo Banco Santander i društvo Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA, potpisali su sporazum o neotkrivanju podataka, a 5. lipnja 2017. dobili su pristup virtualnoj sobi s podacima.

44 SRB je 5. lipnja 2017. prihvatio prvo vrednovanje (u daljnjem tekstu: vrednovanje 1), na temelju članka 20. stavka 5. točke (a) Uredbe o SRM-u, koje je imalo za cilj pružiti informacije na temelju kojih se može utvrditi jesu li ispunjeni uvjeti za pokretanje postupka sanacije, kako su utvrđeni u članku 18. stavku 1. prvom podstavku te uredbe.

45 ESB je 6. lipnja 2017., nakon savjetovanja sa SRB-om, izvršio procjenu u pogledu pitanja propada li društvo Banco Popular ili je vjerojatno da će propasti, u skladu s člankom 18. stavkom 1. drugim podstavkom navedene uredbe.

46 Iz točke 61. pobijane presude razvidno je da je ESB nakon provođenja te procjene utvrdio – uzimajući pritom u obzir promjene financijskog stanja društva Banco Popular tijekom 2016. i 2017. godine, kako su ukratko opisane u točkama 21. do 37. ove presude, a posebno prekomjerno povlačenje depozita, brzinu kojom je ta banka gubila novčana sredstva i nemogućnost da generira druga likvidna sredstva – da postoje objektivne okolnosti koje ukazuju na to da društvo Banco Popular vjerojatno u bližoj budućnosti neće biti u mogućnosti podmirivati svoja dugovanja ili ispunjavati druge obveze po njihovu dospijeću. ESB je u skladu s člankom 18. stavkom 1. prvim

podstavkom točkom (a) i člankom 18. stavkom 4. prvim podstavkom točkom (c) Uredbe o SRM-u zaključio da se može smatrati da društvo Banco Popular propada ili, u svakom slučaju, da je vjerojatno da će propasti u bližoj budućnosti.

47 Društvo Banco Popular istoga je dana obavijestilo ESB da je njegov upravni odbor zaključio da postoji vjerojatnost da će banka propasti.

48 Činjenice vezane uz postupak prodaje, kako proizlaze iz točaka 63. do 67. pobijane presude, mogu se izložiti kako slijedi.

49 Dopisom od 6. lipnja 2017. FROB je dostavio informacije o postupku prodaje i odredio da je rok za podnošenje ponuda 6. lipnja 2017. u ponoć.

50 Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, jedan od dvoje potencijalnih kupaca društva Banco Popular, istog je dana obavijestio FROB da neće podnijeti ponudu.

51 Također 6. lipnja 2017. društvo Deloitte je SRB-u dostavilo drugo vrednovanje (u daljnjem tekstu: vrednovanje 2) izrađeno na temelju članka 20. stavka 10. Uredbe o SRM-u. Cilj vrednovanja 2 bio je da se procijeni vrijednost imovine i obveza društva Banco Popular, pruži procjena tretmana koji bi dioničari i vjerovnici imali kad bi se nad društvom Banco Popular pokrenuo redovni postupak u slučaju insolventnosti, te pruže informacije potrebne za donošenje odluke o dionicama i vlasničkim instrumentima koji se prenose, omogućujući SRB-u da utvrdi komercijalne uvjete za instrument prodaje. Tim je vrednovanjem, među ostalim, financijska vrijednost društva Banco Popular procijenjena na 1,3 milijarde eura u najboljem scenariju, na minus 8,2 milijarde eura u najnepovoljnijem scenariju i na minus 2 milijarde eura po najboljoj procjeni.

52 Društvo Banco Santander je 7. lipnja 2017. podnijelo obvezujuću ponudu.

53 U dopisu od 7. lipnja 2017. FROB je obavijestio SRB da je društvo Banco Santander podnijelo ponudu 7. lipnja u 3.12 i da je cijena koju je potonje društvo ponudilo za kupnju dionica društva Banco Popular iznosila jedan euro. FROB je naveo da je njegov izvršni odbor odabrao društvo Banco Santander kao uspješnog ponuditelja u postupku nadmetanja radi prodaje društva Banco Popular i da je odlučio SRB-u predložiti da društvo Banco Santander odredi kao kupca u svojoj odluci o donošenju sanacijskog programa za društvo Banco Popular.

C. Sporni sanacijski program

54 Dana 7. lipnja 2017. SRB je na temelju Uredbe o SRM-u donio sporni sanacijski program za društvo Banco Popular.

55 U uvodnim izjavama 19., 21. do 25., uvodnoj izjavi 26. točki (c), te uvodnim izjavama 36. i 46. tog programa, SRB je utvrdio:

– da je 5. prosinca 2016. donio sanacijski plan, utvrđujući strategiju sanacije i definirajući sanacijski instrument koji smatra poželjnim (uvodne izjave 19., 21. i 22.);

– da je iz procjene koju je ESB proveo u pogledu pitanja propada li društvo Banco Popular ili je vjerojatno da će propasti razvidno da se od listopada 2016. likvidnost tog društva značajno pogoršala zbog povlačenja depozita među svim kategorijama korisnika; da iz toga proizlazi da navedena banka nema na raspolaganju dovoljno mogućnosti za ponovno uspostavljanje

likvidnosti kako bi osigurala stabilan položaj kako bi mogla podmirivati svoje obveze po njihovu dospijeću (uvodna izjava 23.);

– da je više okolnosti dovelo do brzog pogoršanja likvidnosti društva Banco Popular, odnosno:

  – u veljači 2017. društvo Banco Popular priopćilo je potrebu za izvanrednim rezervacijama u iznosu od 5,7 milijardi eura, što dovodi do konsolidiranog gubitka od 3,485 milijardi eura, te je imenovalo novog predsjednika;

  – 10. veljače 2017. DBRS Morningstar je smanjio rejting društva Banco Popular;

  – 3. travnja 2017. društvo Banco Popular objavilo je *ad hoc* javnu izjavu o rezultatima unutarnjih revizija koji potencijalno mogu značajno utjecati na njegovo financijsko stanje, te je potvrdilo zamjenu njegova glavnog direktora manje od godinu dana otkako je stupio na dužnost;

  – 7. travnja 2017. Standard & Poor's je smanjio rejting društva Banco Popular, a 21. travnja 2017. to je učinio i Moody's;

  – 12. svibnja 2017. društvo Banco Popular prekoračilo je zahtjev za likvidnosnu pokrivenost od 80 % i nakon toga nije bilo u mogućnosti ponovno uskladiti se s propisanim ograničenjem;

  – kontinuirano negativno medijsko praćenje financijskih rezultata društva Banco Popular i navodne neposredne opasnosti od stečaja ili nelikvidnosti dovelo je do povećanog povlačenja depozita, te

  – 6. lipnja 2017. DBRS Morningstar i Moody's smanjili su rejting društva Banco Popular (uvodna izjava 24.);

– da su spomenute okolnosti dovele do značajnog povlačenja depozita (uvodna izjava 25.);

– da je društvo Banco Popular primilo prvu hitnu likvidnosnu pomoć 5. lipnja 2017., nakon što je ESB dao svoju suglasnost, ali da mu Banka Španjolske nije bila u mogućnosti odobriti dodatnu hitnu likvidnosnu pomoć (uvodna izjava 26. točka (c));

– da je društvo Banco Popular 6. lipnja 2017. obavijestilo ESB da je njegov upravni odbor zaključio da postoji vjerojatnost da će banka propasti (uvodna izjava 36.), te

– da sanacijski instrument predviđen u sanacijskom planu iz 2016. nije bio primjeren okolnostima koje su postojale u trenutku pokretanja sanacije (uvodna izjava 46.).

56 U članku 1. spornog sanacijskog programa SRB je odlučio da će se nad društvom Banco Popular provesti postupak sanacije od dana pokretanja sanacije, jer su ispunjeni uvjeti iz članka 18. stavka 1. prvog podstavka Uredbe o SRM-u.

57 U tom smislu, iz članaka 2. do 4. spornog sanacijskog programa razvidno je da je SRB utvrdio, prije svega, da društvo Banco Popular propada ili je vjerojatno da će propasti, nadalje, da ne postoje druge mjere kojima bi se mogla spriječiti propast društva Banco Popular u razumnom roku i,

konačno, da je mjera sanacije u obliku instrumenta prodaje društva Banco Popular nužna za osiguravanje kontinuiteta ključnih funkcija banke i izbjegavanje značajnih negativnih učinaka na financijsku stabilnost, posebno u Španjolskoj.

58 U članku 5. stavku 1. spornog sanacijskog programa SRB je shodno tome odlučio:

„Sanacijski instrument koji će se primijeniti na društvo Banco Popular sastojat će se od prodaje poslovanja na temelju članka 24. Uredbe [o SRM-u] prijenosom dionica kupcu. Otpis i konverzija instrumenata vlasničkog kapitala izvršit će se odmah, prije primjene instrumenta prodaje poslovanja."

59 U članku 6. spornog sanacijskog programa preciziraju se uvjeti vezani uz taj otpis i prodaju. U članku 6. stavku 1. tog programa SRB je tako odlučio:

– prije svega, otpisati nominalni iznos temeljnog kapitala društva Banco Popular u iznosu od 2 098 429 046 eura, što je dovelo do poništenja 100 % dionica društva Banco Popular;

– nadalje, konvertirati cjelokupnu glavnicu instrumenata dodatnog osnovnog kapitala kategorije 1 koje je izdalo društvo Banco Popular i koji su bili u optjecaju u trenutku donošenja odluke o spornom sanacijskom programu, u nove dionice koje izdaje društvo Banco Popular nazvane „nove dionice I";

– zatim, otpisati na nulu nominalnu vrijednost „novih dionica I" što bi dovelo do poništenja od 100 % tih „novih dionica I";

– konačno, konvertirati cjelokupnu glavnicu instrumenata kapitala kategorije 2 koje je izdalo društvo Banco Popular i koji su bili u optjecaju u trenutku donošenja odluke o sanaciji, u nove dionice koje izdaje društvo Banco Popular, „nove dionice II".

60 U članku 6. stavku 3. spornog sanacijskog programa određuje se da se te mjere otpisa i konverzije temelje na vrednovanju 2, koje je bilo potvrđeno rezultatima transparentnog i otvorenog postupka prodaje koji je proveo FROB.

61 U članku 6. stavku 5. spornog sanacijskog programa SRB je naveo da je izvršavao ovlasti koje su mu povjerene člankom 24. stavkom 1. točkom (a) Uredbe o SRM-u o instrumentu prodaje te da je naložio da se „nove dionice II" prenesu na društvo Banco Santander, oslobođene od bilo kojeg prava ili povlastice u korist treće osobe, uz plaćanje kupovne cijene od jednog eura. Precizirano je da je kupac već pristao na prijenos.

62 SRB je također naveo da prijenos „novih dionica II" treba izvršiti na temelju obvezujuće ponude kupca od 7. lipnja 2017. i da ga treba provesti FROB.

63 Sporni je sanacijski program 7. lipnja 2017. dostavljen na odobrenje Komisiji.

64 Ta je institucija istoga dana donijela Odluku 2017/1246 o potvrđivanju spornog sanacijskog programa te je tu odluku dostavila SRB-u. Kao što proizlazi iz uvodne izjave 4. navedene odluke:

„Komisija se slaže sa sanacijskim programom. Posebno se slaže s razlozima koje je iznio Jedinstveni sanacijski odbor zbog kojih je sanacija nužna radi javnog interesa u skladu s člankom 18. stavkom 5. Uredbe [o SRM-u]."

65 SRB je isto tako 7. lipnja 2017. FROB-u dostavio sporni sanacijski program te je na svojoj internetskoj stranici objavio obavijest s informacijom o donošenju tog programa zajedno s dokumentom u kojem su bili sažeto opisani učinci sanacije.

66 FROB je istoga dana donio mjere potrebne za provedbu spornog sanacijskog programa u skladu s člankom 29. Uredbe o SRM-u.

D. Činjenice nastale nakon donošenja spornog sanacijskog programa

67 Društvo Deloitte je 14. lipnja 2018. SRB-u dostavilo vrednovanje o različitom postupanju, predviđeno u članku 20. stavcima 16. do 18. Uredbe o SRM-u i provedeno kako bi se utvrdilo bi li dioničari i vjerovnici imali bolji tretman da je nad društvom Banco Popular bio pokrenut redovni postupak u slučaju insolventnosti. Dana 31. srpnja 2018. društvo Deloitte poslalo je SRB-u dodatak uz to vrednovanje u kojem su bile ispravljene određene omaške.

68 SRB je 11. srpnja 2017. na svojoj internetskoj stranici objavio sporni sanacijski program u verziji koja nije bila povjerljiva. U toj verziji SRB je među ostalim prikrio određene informacije navedene u uvodnim izjavama 23. do 26. tog programa, vezane uz krizu likvidnosti društva Banco Popular, te značajne dijelove članka 6. stavaka 3. i 4. spornog sanacijskog programa koji su se ticali izvršavanja ovlasti za otpis i konverziju.

69 ESB je u srpnju 2017. na svojoj internetskoj stranici objavio verziju koja nije bila povjerljiva svoje procjene o pitanju propada li društvo Banco Popular ili je vjerojatno da će propasti.

70 Dana 2. veljače i 31. listopada 2018. SRB je objavio manje redigirane verzije koje nisu bile povjerljive spornog sanacijskog programa, u kojima su sada bile vidljive određene informacije koje su prije bile prikrivene, spomenute u točki 68. ove presude, osim određenih brojčanih podataka. U tom kontekstu, on je također objavio vrednovanja 1 i 2 u verzijama koje nisu bile povjerljive.

III. Postupak pred Općim sudom i pobijana presuda

71 Tužbom dostavljenom tajništvu Općeg suda 18. rujna 2017. žalitelj je pokrenuo postupak za poništenje spornog sanacijskog programa i Odluke 2017/1246.

A. Postupak pred Općim sudom

72 U podnesku dostavljenom tajništvu 15. studenoga 2017. SRB je zatražio od Općeg suda da na temelju članka 92. stavka 3. Poslovnika Općeg suda naloži mjere izvođenja dokaza radi dostavljanja određenih dokumenata koji su se navodili u prilogu uz taj zahtjev. Odlukom od 30. studenoga 2017. Opći je sud odlučio ne prihvatiti navedeni zahtjev za određivanje mjera izvođenja dokaza u tom stadiju postupka.

73 Podnescima dostavljenima tajništvu Općeg suda 6. i 30. studenoga 2017. odnosno 5. i 13. prosinca 2017., društvo Banco Santander, Vijeće, Kraljevina Španjolska i Europski parlament zatražili su intervenciju u predmetni postupak u potporu zahtjevima Komisije i SRB-a. Opći je sud u odlukama od 6. kolovoza 2018. i 12. travnja 2019. prihvatio te zahtjeve za intervenciju.

74 Općі je sud 16. veljače 2018. u okviru mjera upravljanja postupkom predviđenih u članku 89. njegova poslovnika pozvao SRB da dostavi zadnju verziju koja nije povjerljiva spornog sanacijskog programa te verziju koja nije povjerljiva vrednovanja 2, a koje su bile objavljene na njegovoj internetskoj stranici. SRB je dostavio te dokumente u propisanom roku.

75 Dopisom dostavljenim tajništvu Općeg suda 21. siječnja 2020. žalitelj je iznio novi tužbeni razlog na temelju članka 84. Poslovnika. Komisija, SRB, Kraljevina Španjolska, Parlament, Vijeće i društvo Banco Santander dostavili su svoja očitovanja u propisanim rokovima.

76 Dopisom dostavljenim tajništvu Općeg suda 2. listopada 2020. žalitelj je iznio novi dokazni prijedlog na temelju članka 85. stavka 3. Poslovnika. Komisija, SRB, Kraljevina Španjolska, Parlament, Vijeće i društvo Banco Santander dostavili su svoja očitovanja u propisanom roku.

77 Općі je sud 16. ožujka 2021. u okviru mjera upravljanja postupkom predviđenih u članku 89. njegova poslovnika pozvao Komisiju i SRB da dostave niz dokumenata. SRB je u dopisima od 30. ožujka i 20. travnja 2021. odgovorio da su traženi dokumenti u cijelosti ili dijelom povjerljivi i da će moći biti dostavljeni ako Općі sud odredi mjeru izvođenja dokaza u tom smislu.

78 Rješenjem od 12. svibnja 2021. Općі je sud na temelju, s jedne strane, članka 24. prvog stavka Statuta Suda Europske unije te, s druge strane, članka 91. točke (b), članka 92. stavka 3. i članka 103. njegova poslovnika, naložio SRB-u da dostavi cjelovite verzije spornog sanacijskog programa, vrednovanja 2, procjene ESB-a od 6. lipnja 2017. o pitanju propada li društvo Banco Popular ili je vjerojatno da će propasti, te cjelovitu verziju i verziju koja nije povjerljiva dopisa koji je društvo Banco Popular uputilo ESB-u 6. lipnja 2017., zajedno s njegovim prilogom, te dopisa koji je ESB uputio društvu Banco Popular 18. svibnja 2017.

79 Rješenjem od 9. lipnja 2021. Općі je sud izuzeo iz spisa povjerljive verzije dokumenata koje je SRB dostavio postupajući po rješenju od 12. svibnja 2021., te je žalitelju, Kraljevini Španjolskoj, Parlamentu, Vijeću i društvu Banco Santander dostavio dopis koji je društvo Banco Popular uputilo ESB-u 6. lipnja 2017, bez njegova priloga.

B. Pobijana presuda

80 U prilog osnovanosti svoje tužbe žalitelj je istaknuo deset tužbenih razloga.

81 Prvi tužbeni razlog odnosio se na povredu obveze obrazlaganja i prava obrane, utvrđenih u člancima 15. i 296. UFEU-a te člancima 42. i 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima (u daljnjem tekstu: Povelja). Drugi tužbeni razlog odnosio se na povredu načela *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* i članka 88. Uredbe o SRM-u. Treći tužbeni razlog odnosio se na nezakonitost Uredbe o SRM-u jer se člancima 21. i 24. te uredbe krše načela vezana uz delegiranje ovlasti. Četvrti tužbeni razlog odnosio se na prigovor nezakonitosti Uredbe o SRM-u jer se člancima 15. i 22. te uredbe krši pravo vlasništva utvrđeno u članku 17. Povelje i načelo proporcionalnosti predviđeno člankom 5. stavkom 4. UEU-a. Peti tužbeni razlog odnosio se na prigovor nezakonitosti Uredbe o SRM-u jer se člancima 18. i 20. te uredbe krši pravo na saslušanje utvrđeno u člancima 17. i 41. Povelje. Šesti tužbeni razlog odnosio se na povredu prava vlasništva utvrđenog u članku 17. Povelje i povredu članka 5. stavka 4. UEU-a. Sedmi tužbeni razlog odnosio se na povredu prava na saslušanje utvrđenog u člancima 17. i 41. Povelje. Osmi tužbeni razlog odnosio se na povredu članka 18. Uredbe o SRM-u, obveze postupanja s dužnom pažnjom i članka 296. UFEU-a. Deveti tužbeni razlog odnosio se na povredu članaka 14. i 20. te

uredbe, obveze postupanja s dužnom pažnjom i članka 296. UFEU-a. Deseti tužbeni razlog odnosio se na povredu članka 14. navedene uredbe, obveze postupanja s dužnom pažnjom i članka 296. UFEU-a.

82 Opći je sud u pobijanoj presudi odbio tužbu u cijelosti.

83 On je u toj presudi također odbio zahtjeve žalitelja za određivanje mjera upravljanja postupkom i mjera izvođenja dokaza.

IV. Zahtjevi stranaka u žalbenom postupku

84 Žalitelj od Suda traži da:

– ukine pobijanu presudu;

– prihvati njegov tužbeni zahtjev istaknut pred Općim sudom u kojem je tražio poništenje spornog sanacijskog programa i Odluke 2017/1246 te da se članci 15. i 22. Uredbe o SRM-u proglase neprimjenjivima u skladu s člankom 277. UFEU-a, te

– naloži Komisiji i SRB-u snošenje troškova oba postupka.

85 Komisija, SRB, Parlament, Vijeće, Kraljevina Španjolska i društvo Banco Santander traže od Suda da odbije žalbu i da žalitelju naloži snošenje troškova.

86 U slučaju da Sud prihvati žalbu te u skladu s člankom 61. Statuta Suda Europske unije utvrdi da će sam donijeti odluku o tužbi za poništenje, društvo Banco Santander traži da u skladu s člankom 264. drugim stavkom UFEU-a ograniči doseg primjene presude koja treba biti donesena, na način da održi na snazi prodaju društva Banco Popular društvu Banco Santander. U istom tom slučaju Vijeće od Suda traži da utvrdi da ništa ne dovodi u pitanje zakonitost članaka 15., 18., 20., 21., 22. i 24. Uredbe o SRM-u.

V. O žalbi

87 U prilog osnovanosti svoje žalbe žalitelj ističe osam žalbenih razloga koji se redom odnose na povredu:

– članka 18. Uredbe o SRM-u, obveze postupanja s dužnom pažnjom i članka 296. UFEU-a (prvi žalbeni razlog);

– članaka 14. i 20. Uredbe o SRM-u, obveze postupanja s dužnom pažnjom i članka 296. UFEU-a (drugi žalbeni razlog);

– obveze postupanja s dužnom pažnjom, članaka 17. i 47. Povelje, te članka 14. Uredbe o SRM-u (treći žalbeni razlog);

– prava obrane utvrđenih u članku 47. Povelje i članku 296. UFEU-a (četvrti žalbeni razlog);

– članka 296. UFEU-a i prava obrane utvrđenih u članku 47. Povelje, kada je riječ o povjerljivosti spornog sanacijskog programa i vrednovanja 2 (peti žalbeni razlog);

– članaka 47. Povelje i članka 6. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, potpisane u Rimu 4. studenoga 1950. (u daljnjem tekstu: EKLJP) jer je Opći sud odbio zahtjev žalitelja za dostavljanje dokumenata (šesti žalbeni razlog);

– članaka 17. i 52. Povelje jer je Opći sud odbio njihov tužbeni razlog vezan uz nezakonitost članaka 15. i 22. Uredbe o SRM-u (sedmi žalbeni razlog), te

– članaka 17. i 52. Povelje te članka 5. stavka 4. UEU-a (osmi žalbeni razlog).

A. Uvodna razmatranja

88 Uvodno treba istaknuti da je tužbom koja je u osnovi predmetnog žalbenog postupka žaliteljica tražila poništenje spornog sanacijskog programa te Odluke 2017/1246.

89 Iako je Sud u presudi od 18. lipnja 2024., Komisija/SRB (C-551/22 P, EU:C:2024:520, t. 102. i 103.), već ocijenio da sporni sanacijski program nije akt koji se može pobijati u smislu članka 263. četvrtog stavka UFEU-a i da stoga ta tužba nije dopuštena u dijelu u kojem se pobija taj program, Odluka 2017/1246 kojom je Komisija odobrila taj program s druge strane ima značajke akta protiv kojeg se može podnijeti tužba za poništenje na temelju članka 263. četvrtog stavka UFEU-a.

90 Međutim, Sud je precizirao da se u okviru tužbe za poništenje podnesene protiv odluke Komisije, kao što je Odluka 2017/1246, zainteresirane fizičke ili pravne osobe mogu pozvati na nezakonitost sanacijskog programa koji je ta institucija odobrila priznajući mu tako obvezujuće pravne učinke, tako da im se time može osigurati dostatna sudska zaštita. Nadalje, smatra se da je Komisija takvim odobrenjem prihvatila informacije i zaključke sadržane u tom programu, tako da ona po potrebi treba za njih odgovarati pred sudovima Unije (presuda od 18. lipnja 2024., Komisija/SRB, C-551/22 P, EU:C:2024:520, t. 96. i navedena sudska praksa).

91 U tom kontekstu stoga treba ispitati žalbene razloge kojima se osporava zakonitost spornog sanacijskog programa.

B. Prvi, četvrti, peti i šesti žalbeni razlog vezani uz povredu članka 296. UFEU-a, članka 18. Uredbe o SRM-u, obveze SRB-a da postupa s dužnom pažnjom, članka 47. Povelje, članka 6. EKLJP-a i načela kontradiktornosti

92 Prvim, četvrtim, petim i šestim žalbenim razlogom, koje valja u prvom redu ispitati, žalitelj u bitnome navodi da je pristup cjelovitoj verziji, među ostalim, spornog sanacijskog programa te vrednovanja 1 i 2 bio nužan za ostvarivanje njegova prava na djelotvoran pravni lijek (peti žalbeni razlog), da je obrazloženje spornog sanacijskog programa bilo nedostatno i proturječno zbog prikrivenih informacija u tom programu i vrednovanjima 1 i 2 (prvi i četvrti žalbeni razlog), te da je Opći sud stoga trebao naložiti, putem mjere upravljanja postupkom, cjelovito dostavljanje tih dokumenata kao i dodatnih dokumenata (šesti žalbeni razlog).

1. Peti žalbeni razlog

93 Petim žalbenim razlogom žalitelj tvrdi da je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava u primjeni članka 296. UFEU-a i članka 47. Povelje kada je u točkama 354. do 402. pobijane presude ocijenio da povjerljive informacije sadržane u spornom sanacijskom programu i vrednovanju 2 nisu bile nužne za ostvarivanje njegova prava na djelotvoran pravni lijek. Taj je žalbeni razlog podijeljen u četiri dijela.

a) Argumentacija stranaka

94 Prvim dijelom petog žalbenog razloga žalitelj navodi da je, suprotno onome što je Opći sud ocijenio u točkama 356. do 359. pobijane presude, on na temelju članka 296. UFEU-a i članka 47. Povelje imao pravo na dostavu cjelovite verzije spornog sanacijskog programa, iako nije bio njegov adresat.

95 U tom smislu tvrdi da je na temelju članka 88. stavka 1. Uredbe o SRM-on morao dobiti cjeloviti tekst spornog sanacijskog programa radi podnošenja tužbe. Nadalje, podsjeća na to da se pravo osobe da se upozna s obrazloženjem akta primjenjuje ne samo na adresate konkretne odluke nego i na treće osobe na koje se ona odnosi. U tim okolnostima, iako je u slučaju neobjavljivanja ili nepriopćavanja takve odluke na tim osobama da zatraže njezin cjeloviti tekst, rok za podnošenje tužbe može početi teći tek od trenutka kad se one točno upoznaju sa sadržajem i obrazloženjem predmetnog akta, tako da mogu djelotvorno iskoristi svoje pravo na podnošenje tužbe. Međutim, žalitelj navodi da je upravo tijekom 2017. godine zatražio pristup cjelovitom tekstu spornog sanacijskog programa.

96 Drugim dijelom petog žalbenog razloga on tvrdi da je Opći sud povrijedio članak 296. UFEU-a i članak 47. Povelje kada je u točkama 381. i 388. pobijane presude ocijenio da je objava redigirane verzije spornog sanacijskog programa bila u skladu s člankom 88. Uredbe o SRM-u.

97 Naime, žalitelj tvrdi da mu je prvotno objavljena verzija spornog sanacijskog programa onemogućavala, među ostalim, da se upozna s ciljevima sanacije i da pristupi vrednovanju 1. Iako se iz trenutne verzije spornog sanacijskog programa ne mogu razaznati svi ti ciljevi niti shvatiti doseg krize likvidnosti društva Banco Popular ni razlozi zbog kojih hitna likvidnosna pomoć nije mogla biti realizirana, ni razlozi zbog kojih je za otpis odabrana vrijednost od minus 8,2 milijardi eura.

98 Prema tvrdnjama žalitelja, osnovanost tog prigovora potvrđuje činjenica da je Opći sud 16. veljače 2018. naložio SRB-u da dostavi potpuniju verziju tih dokumenata, kao i činjenica da se, prema njegovu mišljenju, pobijana presuda prvenstveno temelji na informacijama koje su postale dostupne 2018. Nadalje, suprotno onome što je Opći sud ocijenio u točkama 389. do 393. pobijane presude, smatra da se odluke žalbenog vijeća SRB-a od 28. studenoga 2017. i 19. lipnja 2018. na temelju kojih je naknadno odobren pristup navedenim dokumentima nisu uopće temeljile na vremenu proteklom od donošenja spornog sanacijskog programa.

99 Trećim dijelom petog žalbenog razloga žalitelj tvrdi da je Opći sud povrijedio članak 296. UFEU-a i članak 47. Povelje kada je, s jedne strane, u točkama 394. i 395. pobijane presude ocijenio da prava obrane nisu bila povrijeđena jer je žalitelj imao mogućnost podnijeti tužbu i očitovati se na nove verzije spornog sanacijskog programa. Međutim, prema mišljenju žalitelja, sama činjenica da je on imao mogućnost podnošenja tužbe ne znači da su prava obrane stvarno mogla biti korištena. Smatra da u tom smislu osobe na koje se odnosi određena odluka moraju imati pravo tražiti

njezin cjeloviti tekst radi podnošenja tužbe za poništenje. Naime, kada sve informacije ne bile dostupne, bilo bi nemoguće formulirati i u potpunosti obrazložiti odgovarajuće tužbene razloge. Nadalje, bilo bi vrlo teško iznijeti nove tužbene razloge nakon podnošenja tužbe pred Općim sudom, što potvrđuje činjenicu da u konkretnom slučaju dva nova tužbena razloga koja su istaknuta u replici podnesenoj u prvostupanjskom postupku, nisu bila uzeta u obzir ili ih je Opći sud proglasio nedopuštenima u točkama 701. do 704. i 710. do 713. pobijane presude.

100 S druge strane, tvrdi da je Opći sud u točkama 396. i 397. te presude pogrešno ocijenio da se nepostojanje obrazloženja može ispraviti *a posteriori* jer su se povjerljive informacije otpočetka nalazile u spornom sanacijskom programu, vrednovanju 1 i vrednovanju 2, iako nisu bile dostavljene žalitelju.

101 Četvrtim dijelom petog žalbenog razloga žalitelj navodi da je Opći sud povrijedio članak 296. UFEU-a i članak 47. Povelje kada je u rješenju od 9. lipnja 2021., spomenutom u točki 723. pobijane presude, zaključio da cjeloviti tekst spornog sanacijskog programa, vrednovanja 2 i procjene o pitanju propada li društvo Banco Popular ili je vjerojatno da će propasti nisu bitni za rješenje spora. U tom smislu tvrdi da je namjeravani cilj zahtjeva za pristup tim dokumentima mogućnost iznošenja novih argumenata ili čak novih tužbenih razloga.

102 Nadalje, tvrdi da su cjelovite verzije navedenih dokumenata u velikoj mjeri poznate ne samo SRB-u i Komisiji već i Općem sudu te samim time nužno imaju određeni utjecaj na njihovo shvaćanje iznesenih argumenata. Opći je sud tako u točki 278. pobijane presude temeljio svoje zaključke na prilogu iz dopisa koji je društvo Banco Popular uputilo ESB-u 6. lipnja 2017., iako taj dokument nije bio dostavljen žalitelju. U tim okolnostima smatra da je nedostavljanje tih dokumenata u suprotnosti s načelom kontradiktornosti.

103 Komisija i društvo Banco Santander pozivaju se na nedopuštenost petog žalbenog razloga tvrdeći da žalitelj samo ponavlja ili doslovno citira razloge i argumente koje je iznio pred Općim sudom. SRB navodi da je treći dio tog žalbenog razloga nedopušten jer se argumentacija u prilog tom dijelu, to jest nužnost raspolaganja svim informacijama da bi se mogla podnijeti tužba, prvi put ističe u žalbenom stadiju.

104 Što se tiče merituma, Komisija, SRB, Kraljevina Španjolska i društvo Banco Santander tvrde da peti žalbeni razlog nije osnovan.

b) Ocjena Suda

1) Dopuštenost

105 Prije svega, kada je riječ o prigovoru nedopuštenosti koji su istaknuli Komisija i društvo Banco Santander, treba podsjetiti na to da, u skladu s ustaljenom sudskom praksom, iz članka 256. stavka 1. drugog podstavka UFEU-a, članka 58. prvog stavka Statuta Suda Europske unije te članka 168. stavka 1. točke (d) i članka 169. stavka 2. Poslovnika Suda proizlazi da se u žalbi moraju precizno navesti osporavani dijelovi presude čije se ukidanje traži kao i pravni argumenti koji konkretno podupiru taj zahtjev, inače će žalba ili dotični žalbeni razlog biti nedopušteni. Zahtjeve u vezi s obrazlaganjem, koji proizlaze iz tih odredbi, ne ispunjava žalba u kojoj se čak ni ne navodi argumentacija u kojoj se konkretno navodi pogreška koja se tiče prava koju pobijana presuda sadržava, nego se samo ponavljaju ili doslovno prenose razlozi i argumenti koji su već izneseni pred Općim sudom, uključujući one koji su se temeljili na činjenicama koje je taj sud

izričito odbacio. Takva žalba u stvarnosti predstavlja zahtjev za obično preispitivanje tužbe podnesene Općem sudu, što izlazi iz nadležnosti Suda (presuda od 11. siječnja 2024., Planistat Europe i Charlot/Komisija, C-363/22 P, EU:C:2024:20, t. 40. i 41. te navedena sudska praksa).

106 Međutim, kad žalitelj osporava način na koji je Opći sud protumačio ili primijenio pravo Unije, u žalbenom je postupku moguće ponovno raspraviti pravna pitanja razmotrena u prvostupanjskom postupku. Naime, kad žalitelj pritom ne bi mogao temeljiti svoju žalbu na razlozima i argumentima već korištenima pred Općim sudom, žalbeni bi postupak dijelom izgubio smisao (presude od 12. rujna 2006., Reynolds Tobacco i dr./Komisija, C-131/03 P, EU:C:2006:541, t. 51. i od 9. srpnja 2020., Haswani/Vijeće, C-241/19 P, EU:C:2020:545, t. 50. i navedena sudska praksa).

107 U konkretnom slučaju, petim žalbenim razlogom u bitnome se osporava odluka Općeg suda o više pravnih pitanja koja su pred njim postavljena u prvostupanjskom postupku, posebno u pogledu obveze obrazlaganja koju institucije imaju na temelju članka 296. UFEU-a i prava na djelotvornu sudsku zaštitu zajamčenog u članku 47. Povelje. Nadalje, budući da taj žalbeni razlog sadržava precizne navode o točkama pobijane presude koje se osporavaju i argumentima na kojima se temelji, nije ga moguće proglasiti nedopuštenim u cijelosti.

108 Međutim, budući da žalitelj nadalje osporava, prema formulaciji iz drugog dijela petog žalbenog razloga, točke 389. do 393. pobijane presude zato što je žalbeno vijeće SRB-a, u odlukama od 28. studenoga 2017. i 19. lipnja 2018. u odgovoru na žaliteljeve zahtjeve za pristup dokumentima, prilikom ocjenjivanja povjerljivosti određenih podataka uzelo u obzir vrijeme koje je proteklo od donošenja spornog sanacijskog programa, treba reći da on ne tvrdi, a još manje dokazuje, da je Opći sud iskrivio dokaze kada je u točki 392. pobijane presude utvrdio da je, s obzirom na to da su te odluke donesene više od šest mjeseci odnosno godinu dana nakon prihvaćanja spornog sanacijskog programa, taj protek vremena mogao utjecati na ocjenu žalbenog vijeća u pogledu pitanja jesu li ispunjeni uvjeti o kojima je ovisila povjerljivost dotičnih informacija.

109 Prema ustaljenoj sudskoj praksi, iz članka 256. stavka 1. UFEU-a i članka 58. prvog stavka Statuta Suda Europske unije proizlazi da je žalba ograničena samo na pravna pitanja i da je Opći sud stoga jedini nadležan za utvrđivanje i ocjenu relevantnih činjenica i dokaza. Ocjena činjenica i dokaza nije, osim u slučaju njihova iskrivljavanja, pravno pitanje koje bi kao takvo podlijegalo nadzoru Suda u okviru žalbenog postupka (presuda od 25. siječnja 2022., Komisija/European Food i dr., C-638/19 P, EU:C:2022:50, t. 71. i navedena sudska praksa).

110 Drugi dio petog žalbenog razloga stoga je nedopušten u dijelu u kojem se odnosi na točke 389. do 393. pobijane presude.

111 Konačno, kada je riječ o trećem dijelu tog žalbenog razloga, SRB se neosnovano poziva na njegovu nedopuštenost tvrdeći da se žalitelj prvi put u svojoj žalbi pozvao na argument o nužnosti raspolaganja svim informacijama da bi se moglo iskoristiti pravo na podnošenje tužbe. Naime, iz njegove tužbe proizlazi da je, nakon što je SRB odbio pružiti te informacije, žalitelj zatražio od Općeg suda da naloži dostavljanje, među ostalim, cjelovite verzije spornog sanacijskog programa i vrednovanja 1 kako bi mogao provjeriti, među ostalim, jesu li u konkretnom slučaju bili ispunjeni uvjeti koje članci 18. i 20. Uredbe o SRM-u propisuju za donošenje mjere sanacije.

2) Meritum

112 Četirima dijelovima petog žalbenog razloga žalitelj u bitnome navodi da mu je na temelju članka 296. UFEU-a i članka 47. Povelje trebalo biti priznato pravo na pristup cjelovitim verzijama spornog sanacijskog programa i pripremnih vrednovanja, uključujući i povjerljivim informacijama sadržanima u tim dokumentima. Iako ne sam po sebi ne dovodi u pitanje dostatnost obrazloženja spornog sanacijskog programa, on osporava činjenicu da su određeni razlozi i informacije iz prvotne verzije tog programa bili prvotno prikriveni u verziji objavljenoj na internetu te su bili otkriveni tek djelomično nakon podnošenja tužbe.

113 U tom smislu treba prije svega podsjetiti na to da je obveza obrazlaganja bitan postupovni zahtjev koji treba razlikovati od pitanja osnovanosti obrazloženja, koje se odnosi na materijalnu zakonitost spornog akta (presuda od 18. siječnja 2024., Jenkinson/Vijeće i dr., C-46/22 P, EU:C:2024:50, t. 130. i navedena sudska praksa).

114 Ustaljena je sudska praksa da, iako obrazloženje koje se zahtijeva u članku 296. UFEU-a mora jasno i nedvosmisleno odražavati argumentaciju institucije, donositelja akta, na način da zainteresiranoj osobi omogućuje da se upozna s razlozima donošenja mjera, a nadležnom sudu da provede nadzor, takvo obrazloženje ipak mora biti prilagođeno prirodi predmetnog akta i kontekstu u kojem se on donosi. U tom smislu, ne zahtijeva se da se u obrazloženju moraju navesti sve relevantne činjenične i pravne okolnosti, s obzirom na to da se dostatnost obrazloženja mora ocjenjivati ne samo s obzirom na njegov tekst nego i na njegov kontekst te na sva pravna pravila kojima se uređuje dotično područje i, osobito, s obzirom na interes koji adresati akta mogu imati za dobivanje objašnjenja (vidjeti u tom smislu presude od 8. svibnja 2019., Landeskreditbank Baden-Württemberg/ESB, C-450/17 P, EU:C:2019:372, t. 85. i 87., te od 29. rujna 2022., ABLV Bank/SRB, C-202/21 P, EU:C:2022:734, t. 193. i navedenu sudsku praksu).

115 Nadalje, Sud je već ocijenio da stupanj preciznosti obrazloženja odluke mora biti razmjeran materijalnim mogućnostima te tehničkim uvjetima i vremenskim ograničenjima u kojima odluka mora biti donesena. Dakle, prilikom pripreme akta, institucije Unije nisu dužne zauzeti stajalište o pitanjima koja su očito sekundarna ili predvidjeti moguće prigovore (vidjeti u tom smislu presude od 10. srpnja 2008., Bertelsmann i Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, t. 167. i navedenu sudsku praksu, te od 6. studenoga 2012., Éditions Odile Jacob/Komisija, C-551/10 P, EU:C:2012:681, t. 48.).

116 Kada je riječ o članku 47. Povelje, djelotvornost sudske zaštite zajamčene tim člankom zahtijeva, prema ustaljenoj sudskoj praksi Suda, da zainteresiranoj osobi mora biti omogućeno da se upozna s razlozima na kojima se temelji odluka donesena u odnosu na nju, bilo čitanjem same odluke ili priopćavanjem tih razloga na njezin zahtjev, ne dovodeći pritom u pitanje ovlast nadležnog suda da od dotičnog tijela zahtijeva da mu ih priopći, kako bi se toj osobi omogućilo da obrani svoja prava u najboljim mogućim uvjetima i da uz potpuno poznavanje predmeta odluči je li svrsishodno pokrenuti postupak pred nadležnim sudom te kako bi se tom sudu u potpunosti omogućilo da provede nadzor zakonitosti predmetne odluke (presude od 4. lipnja 2013., ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, t. 53. i navedena sudska praksa, te od 24. studenoga 2020., Minister van Buitenlandse Zaken, C-225/19 i C-226/19, EU:C:2020:951, t. 43.).

117 Konkretno, kada je riječ o priopćavanju obrazloženja drugim osobama koje nisu adresat akta, treba podsjetiti na to da je Sud već ocijenio da institucije, tijela, uredi i agencije Unije načelno ne smiju – na temelju načela zaštite poslovne tajne, koje je opće načelo prava Unije konkretizirano,

među ostalim, u članku 339. UFEU-a – odati konkurentima privatnog poslovnog subjekta povjerljive informacije koje je on pružio (presuda od 15. srpnja 2021., Komisija/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, t. 109. i navedena sudska praksa).

118 S ciljem osiguravanja ispunjavanja tih obveza, Sud je u više područja prava Unije ocijenio da se obrazloženje akta koji negativno utječe na osobu i počiva na ocjeni relativnog položaja privatnih poslovnih subjekata može u određenoj mjeri ograničiti radi zaštite informacija o tim subjektima koje su obuhvaćene poslovnom tajnom. Međutim, obveza poštovanja poslovne tajne ne može dovesti do toga da obveza obrazlaganja izgubi svaki smisao. Prema tome, iako takav akt može, s obzirom na obvezu poštovanja poslovne tajne, biti u dovoljnoj mjeri obrazložen iako među ostalim ne sadržava sve brojčane podatke na kojima se temelji argumentacija, iz obrazloženja se ipak mora jasno i nedvosmisleno vidjeti ta argumentacija kao i korištena metodologija (vidjeti u tom smislu presude od 1. srpnja 2008., Chronopost i La Poste/UFEX i dr., C-341/06 P i C-342/06 P, EU:C:2008:375, t. 108. do 111.; od 21. prosinca 2016., Club Hotel Loutraki i dr./Komisija, C-131/15 P, EU:C:2016:989, t. 48., te od 15. srpnja 2021., Komisija/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, t. 110., 111. i 120.).

119 U okviru sustava uspostavljenog Uredbom o SRM-u, potreba poštovanja zahtjeva za čuvanje profesionalne tajne utvrđenih u članku 339. UFEU-a precizira se među ostalim u članku 88. stavku 1. drugom podstavku te uredbe, u kojem se SRB-u zabranjuje da informacije na koje se primjenjuju ti zahtjevi otkriva drugom javnom ili privatnom poslovnom subjektu, osim ako to otkrivanje nije nužno za potrebe sudskog postupka. Nadalje, članak 90. stavak 4. navedene uredbe određuje da osobe na koje se odnosi odluka SRB-a imaju pravo pristupa svojem spisu, pod uvjetom da ne postoji legitimni interes drugih osoba da njihove poslovne tajne ne budu otkrivene, pri čemu se izričito precizira da pravo na pristup spisu ne obuhvaća povjerljive informacije ni interne radne dokumente SRB-a.

120 Kada je riječ o prvom, drugom i trećem dijelu tog žalbenog razloga, koje valja ispitati zajedno, iz prethodno navedenih razmatranja proizlazi da je Opći sud u točki 357. pobijane presude pravilno ocijenio da, s obzirom na to da žalitelj nije bio adresat spornog sanacijskog programa upućenog FROB-u, njemu nije trebalo u svim okolnostima u cijelosti dostaviti taj program.

121 Nadalje, Opći je sud u točki 381. pobijane presude utvrdio da žalitelj u tužbi podnesenoj u prvostupanjskom postupku nije iznio nijedan konkretni dokument koji bi mogao dokazivati da je izjava o povjerljivosti informacija koje su bile prikrivene u spornom sanacijskom programu bila u suprotnosti s načelom transparentnosti. U tim okolnostima, Opći sud nije počinio pogrešku koja se tiče prava kada je u točki 388. te presude utvrdio da se sudska praksa na koju se podsjeća u točkama 117. i 118. ove presude primjenjuje po analogiji i na povjerljive informacije u posjedu SRB-a u smislu članka 88. stavka 1. drugog podstavka Uredbe o SRM-u. Međutim, prema toj sudskoj praksi, treća osoba na koju se odnosi takav program nema uvijek pravo dobiti njegovu cjelovitu verziju.

122 Suprotno tvrdnjama žalitelja u okviru prvog dijela petog žalbenog razloga, činjenica da se zabrana otkrivanja informacija obuhvaćenih zahtjevima za čuvanje profesionalne tajne primjenjuje, na temelju članka 88. stavka 1. drugog podstavka Uredbe o SRM-u, „osim ako je takvo otkrivanje nužno za sudske postupke”, ne protivi se tom tumačenju.

123 Naime, tu rezervu, kojom se stavljaju u ravnotežu zahtjevi koji proizlaze iz, s jedne strane, članka 339. UFEU-a i, s druge strane, članka 296. UFEU-a i članka 47. Povelje, treba tumačiti u kontekstu sudske prakse na koju se podsjeća u točkama 117. i 118. ove presude. U tom smislu treba istaknuti da je članak 88. stavak 1. drugi podstavak Uredbe o SRM-u zahtijevao od SRB-a da se iz obrazloženja spornog sanacijskog programa mora jasno i nedvosmisleno vidjeti argumentacija koju je to tijelo slijedilo kao i korištena metodologija, ali mu pritom ta obveza ne nameće da mora otkriti informacije na koje se primjenjuje poslovna tajna, a posebno ne sve brojčane podatke koji se navode u tom programu, što potvrđuje uvodna izjava 116. te uredbe.

124 Iz te uvodne izjave naime proizlazi da „informacije o sadržaju i detaljima sanacijskog plana te rezultatima bilo kakve ocjene tih planova mogu imati dalekosežne posljedice, posebno za poduzetnike o kojima se radi”, tako daje „potrebno osigurati da postoje primjereni mehanizmi za čuvanje povjerljivosti takvih informacija”.

125 Nadalje, povjerljivost koju zahtijeva članak 88. stavak 1. drugi podstavak Uredbe o SRM-u u vezi s uvodnom izjavom 116. te uredbe, ima za cilj ne samo zaštititi specifične interese izravno zainteresiranih poduzetnika, nego i osigurati da SRB može djelotvorno obavljati zadaće koje su navedena uredba povjerava. U tu svrhu, SRB-u se u članku 34. stavcima 1. i 2. Uredbe o SRM-u među ostalim povjerava ovlast da od kreditnih institucija traži sve informacije koje su mu potrebne u obavljanju zadaća, pri čemu zahtjevi vezani uz poštovanje profesionalne tajne ne oslobađaju te institucije od obveze pružanja te informacije. Kad ne bi postojalo povjerenje da će pružene povjerljive informacije u načelu zadržati povjerljivost, nesmetani prijenos informacija nužnih za obavljanje navedenih zadaća mogao bi biti doveden u pitanje (vidjeti po analogiji, u pogledu Direktive 2004/39/EZ o tržištima financijskih instrumenata, presudu od 19. lipnja 2018., Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, t. 31. do 33.).

126 Žalitelj u okviru drugog dijela petog žalbenog razloga tvrdi da je Opći sud u točkama 381. i 388. pobijane presude ocijenio da je objava redigirane verzije spornog sanacijskog programa u skladu sa zahtjevima koji proizlaze iz članka 88. stavka 1. drugog podstavka te uredbe. Međutim, navedena se argumentacija temelji na očito pogrešnom tumačenju tih točaka koje se odnose na povjerljivost tog programa, pri čemu se ne razmatra dostatnost razloga koji se navode u verziji koja nije bila povjerljiva. Žaliteljeva argumentacija također je u suprotnosti s utvrđenjem navedenim u točki 400. te presude u kojoj je Opći sud u bitnome istaknuo da argumente o navodnoj nedostatnosti obrazloženja spornog sanacijskog programa iz verzije koja nije bila povjerljiva, nije razmatrao u točkama 354. do 399. pobijane presude već u sasvim drugom dijelu te presude, to jest u njezinim točkama 330. do 353.

127 U tom kontekstu, kada je riječ o točkama 394. i 395. pobijane presude, iako je Opći sud u tim točkama istaknuo da je uzastopno objavljivanje verzije koja nije povjerljiva programa i manje redigiranih verzija tog programa te vrednovanja 1 i 2 žalitelju omogućilo da podnese tužbu i iznese argumente na temelju tih verzija, on je to učinio s namjerom da odgovori na žaliteljevu argumentaciju o navodnoj nemogućnosti da zaštiti svoja prava jer nema pristup cjelovitim verzijama tih dokumenata. Naprotiv, Opći sud u tim točkama nigdje nije naveo da već sama činjenica da je žalitelj podnio tužbu dovoljno dokazuje da je njegovo pravo na djelotvoran pravni lijek bilo poštovano.

128 Budući da se, kao što je istaknuto u točki 126. ove presude, ispitivanje Općeg suda iz točaka 354. do 399. pobijane presude nije odnosilo na navodnu nedostatnost otkrivenog obrazloženja spornog sanacijskog programa, argumentacija žalitelja u kojoj se ističe takva nedostatnost, sažeto prikazana u točkama 97. i 98. ove presude, jest bespredmetna.

129 Konačno, primjedba iznesena u odnosu na točke 396. i 397. pobijane presude također se temelji na očito pogrešnom tumačenju tih točaka. Naime, Opći sud ipak nije priznao da se nepravilnost akta zbog nedostatnog obrazloženja može naknadno ispraviti, kada je utvrdio da SRB uopće nije dopunio obrazloženje spornog sanacijskog programa te vrednovanja 1 i 2 informacijama koje otpočetka nisu bile sadržane u tim dokumentima. Naprotiv, prema utvrđenjima Općeg suda, koje žalitelj nije osporio, SRB je na svojoj internetskoj stranici uzastopno objavio informacije koje su prvotno već bile sadržane u navedenim dokumentima, iako su se smatrale povjerljivima.

130 Prvi, drugi i treći dio petog žalbenog razloga su stoga, u dijelu u kojem su dopušteni, neosnovani.

131 Četvrtim dijelom tog žalbenog razloga žalitelj navodi da je zahtijevanjem od Općeg suda da se naloži dostavljanje cjelovitog teksta spornog sanacijskog programa, vrednovanja 2 i procjene ESB-a o pitanju propada li društvo Banco Popular ili je vjerojatno da će propasti, on želio iznijeti nove argumente ili čak nove tužbene razloge. U tim okolnostima smatra da je Opći sud povrijedio članak 296. UFEU-a i članak 47. Povelje kada je u rješenju od 9. lipnja 2021., spomenutom u točki 723. pobijane presude, zaključio da cjeloviti tekst tih dokumenata nije bitan za rješenje spora u prvostupanjskom postupku.

132 S tim u vezi treba istaknuti da, s obzirom na to da zaštita povjerljivih informacija može, na temelju članka 88. stavka 1. drugog podstavka Uredbe o SRM-u tumačenog u kontekstu sudske prakse na koju se podsjeća u točkama 117. i 118. ove presude, opravdavati prikrivanje određenih brojčanih podataka u obrazloženju spornog sanacijskog programa, ta zaštita opravdava također da žalitelj ne može osporavati te informacije. Naime, činjenica da se u takvom slučaju određeni brojčani podaci kao takvi ne mogu osporavati izravna je posljedica nužnog pomirivanja zahtjeva koji proizlaze iz, s jedne strane, članka 339. UFEU-a te, s druge strane, članka 296. UFEU-a i članka 47. Povelje, koje, prema toj sudskoj praksi, opravdava neotkrivanje informacija obuhvaćenih poslovnom tajnom.

133 Međutim, treba precizirati da ti brojčani podaci nisu izuzeti od svake mogućnost pobijanja tužbom, s obzirom na to da se, prema istoj toj sudskoj praksi, iz obrazloženja akta koji na osobu negativno utječe i koji sadrži brojčane podatke mora jasno i nedvosmisleno vidjeti argumentacija i korištena metodologija. Propust u tom smislu daje dotičnoj osobi pravo na podnošenje tužbe pred sudom Unije.

134 U tim okolnostima, Opći sud nije počinio pogrešku koja se tiče prava kada je u rješenju od 9. lipnja 2021., spomenutom u točki 723. pobijane presude, zaključio da cjeloviti tekst tih dokumenata nije bitan za rješenje spora u prvostupanjskom postupku.

135 Osim toga, iako žalitelj tvrdi da su neotkrivene informacije utjecale na odluku Općeg suda, dovoljno je istaknuti da on ničim ne potkrepljuje svoju argumentaciju i temelji svoje zaključke, u dijelu u kojem se odnosi na točku 278. pobijane presude, na očito pogrešnom tumačenju te presude. Naime, iz samog teksta te točke vidljivo je da se Opći sud uopće nije pozvao na prilog iz dopisa koji je društvo Banco Popular uputilo ESB-u 6. lipnja 2017., već je samo preuzeo informacije o tom prilogu koje su bile sadržane u navedenom dopisu. Međutim, žalitelj osporava činjenicu da mu je taj dopis bio dostavljen.

136 Peti žalbeni razlog stoga valja dijelom odbaciti kao nedopušten, a dijelom odbiti kao neosnovan.

2. Prvi žalbeni razlog

137 Prvim žalbenim razlogom žalitelj navodi da je Opći sud u točkama 275. do 327. pobijane presude pogrešno ocijenio da je SRB poštovao svoju obvezu postupanja s dužnom pažnjom i članak 296. UFEU-a kada je riječ o ocjeni uvjeta za sanaciju predviđenih u članku 18. stavku 1. prvom podstavku točkama (a) i (b) Uredbe o SRM-u. Taj je žalbeni razlog podijeljen u dva dijela.

a) Argumentacija stranaka

138 Žalitelj u okviru prvog dijela prvog žalbenog razloga tvrdi da je, suprotno onome što je Opći sud ocijenio u točkama 292. do 302. pobijane presude, SRB povrijedio članak 18. stavak 1. prvi podstavak točke (a) i (b) Uredbe o SRM-u, obvezu postupanja s dužnom pažnjom i obvezu obrazlaganja na temelju članka 296. UFEU-a jer je propustio temeljito i nepristrano prikupiti sve činjenice vezane uz krizu likvidnosti društva Banco Popular i jasno navesti razloge zbog kojih smatra da ta kriza nije sporadična.

139 Prema mišljenju žalitelja, neispunjavanje zahtjeva za likvidnosnu pokrivenost nije bio razlog za sanaciju već je imao za posljedicu da je ESB morao društvu Banco Popular odrediti rok za povrat u prijašnje stanje te mu je po potrebi mogao odrediti sankcije, što on nije učinio. Smatra da je SRB svoju odluku temeljio na samo jednom kriteriju vezanom uz eventualnu mogućnost da se 7. lipnja 2017. realizira hitna likvidnosna pomoć, što dokazuje da je, prema mišljenju žalitelja, kriza bila sporadična. Međutim, prema smjernicama EBA-e od 6. kolovoza 2015. u vezi s tumačenjem različitih okolnosti u kojima se smatra da institucija propada ili je vjerojatno da će propasti temeljem članka 32. stavka 6. Direktive 2014/59 (EBA/GL/2015/07), spomenutima u točki 294. pobijane presude, kriza likvidnosti može dovesti do situacije u kojoj predmetni subjekt propada ili je vjerojatno da će propasti samo pod uvjetom da nije privremena. Pozivajući se na slučaj jedne druge banke, žalitelj tvrdi da kriza likvidnosti mora trajati više od pet mjeseci da je se više ne može smatrati sporadičnom.

140 Drugim dijelom prvog žalbenog razloga žalitelj navodi da pobijana presuda sadržava pogrešku koja se tiče prava počinjenu prilikom primjene obveze SRB-a da postupa s dužnom pažnjom i članka 296. UFEU-a zato što je Opći sud u točki 303. te presude tvrdio da okolnosti i razlozi koji su naveli ESB da zaključi da društvo Banco Popular propada nisu relevantni. Imajući u vidu široku marginu prosudbe kojom SRB raspolaže u kontekstu članka 18. stavka 1. prvog podstavka točke (b) i članka 18. stavka 4. prvog podstavka točke (c) Uredbe o SRM-u, tvrdi da je potonje tijelo bilo dužno temeljito i nepristrano ispitati sve relevantne informacije i obrazložiti svoju odluku u svjetlu tih informacija. Dakle, smatra da se SRB ne može samo pozvati na procjenu ESB-a o pitanju propada li društvo Banco Popular ili je vjerojatno da će propasti.

141 Konkretno, smatra da je Opći sud morao istražiti, suprotno onome što je ocijenio u točki 315. pobijane presude, razloge zbog kojih se hitna likvidnosna pomoć ne može realizirati u korist društva Banco Popular te je li to društvo eventualno imalo mogućnost dobiti dodatnu hitnu likvidnosnu pomoć. Tvrdi da je SRB u tu svrhu trebao prikupiti podatke o iznosu hitne likvidnosne pomoći koji je odobren, iznos koji je iskorišten, iznosu koji stoji na raspolaganju i iznosu dodatne hitne likvidnosne pomoći koji se može zatražiti. U tom smislu, smatra da utvrđenje Općeg suda da odobravanje hitne likvidnosne pomoći nije u nadležnosti SRB-a potvrđuje da to tijelo nije poštovalo obvezu postupanja s dužnom pažnjom.

142 Komisija tvrdi da prvi žalbeni razlog nije dopušten jer žalitelj samo ponavlja ili doslovno citira razloge i argumente iznesene u tužbi podnesenoj prvostupanjskom postupku, a ne objašnjava na koji način je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava. Prema mišljenju SRB-a, žalitelj prvi put u žalbenom stadiju iznosi tvrdnje da nepridržavanje koeficijenta likvidnosne pokrivenosti nije razlog za sanaciju, da ESB nije sankcionirao društvo Banco Popular zbog neispunjavanja zahtjeva za likvidnosnu pokrivenost i da zahtjev za dodatnu hitnu likvidnosnu pomoć dokazuje da je kriza likvidnosti bila privremene naravi.

143 U svakom slučaju, Komisija, SRB, Kraljevina Španjolska i društvo Banco Santander smatraju da prvi žalbeni razlog nije osnovan.

b) Ocjena Suda

1) Dopuštenost

144 Prvim žalbenim razlogom žalitelj u bitnome pokušava osporiti osnovanost razloga zbog kojih je Opći sud odbio njegov osmi tužbeni razlog istaknut u prvostupanjskom postupku, kojim se tvrdilo da je SRB povrijedio članak 18. stavak 1. prvi podstavak točke (a) i (b) Uredbe o SRM-u, obvezu postupanja s dužnom pažnjom i obvezu obrazlaganja na temelju članka 296. UFEU-a. Budući da taj žalbeni razlog sadržava precizne navode o spornim točkama pobijane presude te argumente na kojima se temelji, on se, u skladu sa sudskom praksom na koju se podsjeća u točki 106. ove presude, ne može proglasiti nedopuštenim u cijelosti.

145 Kada je konkretno riječ o argumentima kojima se u okviru prvog dijela prvog žalbenog razloga tvrdi da ESB nije izrekao društvu Banco Popular sankciju zbog neispunjavanja zahtjeva za likvidnosnu pokrivenost i zahtjeva za dodatnu hitnu likvidnosnu pomoć, tim se argumentima osporavaju točno određeni razlozi iz pobijane presude. U tim okolnostima, SRB pogrešno tvrdi da je riječ o novim argumentima koji u žalbenom postupku nisu dopušteni.

146 Naime, žalitelj ima mogućnost podnijeti žalbu u kojoj će istaknuti žalbene razloge koji proizlaze iz same pobijane presude i kojima je cilj osporiti njezinu pravnu osnovanost (presuda od 25. siječnja 2022., Komisija/European Food i dr., C-638/19 P, EU:C:2022:50, t. 77. i navedena sudska praksa).

2) Meritum

147 Prije svega treba istaknuti da, iako se žalitelj u prvom žalbenom razlogu poziva na povredu članka 18. stavka 1. prvog podstavka točaka (a) i (b) Uredbe o SRM-u, obveze postupanja s dužnom pažnjom i obveze obrazlaganja na temelju članka 296. UFEU-a, on ne osporava tumačenje koje je Opći sud prihvatio u pogledu članka 18. stavka 1. prvog podstavka točaka (a) i (b) Uredbe o SRM-u, već u bitnome samo pobija osnovanost zaključka da je SRB poštovao obvezu postupanja s dužnom pažnjom i obvezu obrazlaganja kada je utvrdio da su u konkretnom slučaju ispunjeni uvjeti za sanaciju predviđeni u članku 18. stavku 1. prvom podstavku točkama (a) i (b) Uredbe o SRM-u.

i) Prvi dio prvog žalbenog razloga

148 Žalitelj tvrdi da je SRB, suprotno onome što je Opći sud ocijenio u točkama 292. do 302. pobijane presude, povrijedio obvezu postupanja s dužnom pažnjom i obvezu obrazlaganja kada je propustio prikupiti sve činjenice vezane uz krizu likvidnosti društva Banco Popular i precizirati razlog zbog kojeg treba smatrati da ta kriza nije sporadična.

149 Treba istaknuti da se ta argumentacija temelji na očito pogrešnom tumačenju pobijane presude i spornog sanacijskog programa.

150 Kao prvo, iz točaka 276. do 302. pobijane presude proizlazi da je, prema utvrđenjima Općeg suda, SRB svoju argumentaciju temeljio na mnoštvu informacija kada je zaključio da zbog problema s likvidnošću društvo Banco Popular u bližoj budućnosti neće biti u mogućnosti podmirivati svoja dugovanja ili ispunjavati druge obveze po njihovu dospijeću te da stoga postoji vjerojatnost da će propasti u smislu članka 18. stavka 1. prvog podstavka točke (a) i članka 18. stavka 4. prvog podstavka točke (c) Uredbe o SRM-u.

151 U tom smislu, kada je riječ o promjenama razine likvidnosti društva Banco Popular, Opći je sud prije svega u točki 290. pobijane presude istaknuo da je SRB u uvodnoj izjavi 23. spornog sanacijskog programa utvrdio, pozivajući se pritom na procjenu koju je proveo ESB, da se stanje likvidnosti društva Banco Popular značajno pogoršala od listopada 2016. zbog povlačenja depozita među svim kategorijama korisnika. Opći je sud dodao da je SRB u istoj uvodnoj izjavi iz tih promjena zaključio da društvo Banco Popular nema na raspolaganju dovoljno mogućnosti za ponovno uspostavljanje likvidnosti kako bi osiguralo mogućnost podmirivanja obveza po njihovu dospijeću. Nadalje, Opći je sud u točki 291. te presude uzeo u obzir činjenicu da je SRB u uvodnoj izjavi 24. spornog sanacijskog programa nabrojao različite javne događaje koji su od veljače 2017. doveli do naglog pogoršanja stanja likvidnosti društva Banco Popular i povećanog povlačenja depozita. Konačno, u točki 292. navedene presude on je dodao da je SRB isto tako naveo da ta banka od 12. svibnja 2017. nije ispunjavala zahtjev za likvidnosnu pokrivenost te da u trenutku donošenja tog programa i dalje nije bila u mogućnosti ispuniti taj zahtjev.

152 U tim okolnostima, žalitelj neosnovano tvrdi da je nemogućnost da se 7. lipnja 2017. realizira hitna likvidnosna pomoć bio jedini kriterij koji je uzet u obzir. Naprotiv, budući da se navedeno odbijanje spominje u uvodnoj izjavi 26. tog programa, SRB je o njemu vodio računa tek uzgredno u odnosu na informacije spomenute u točki 151. ove presude i nabrojene u uvodnim izjavama 23. i 24. navedenog programa.

153 Nadalje, iz tih je utvrđenja razvidno da, suprotno tvrdnjama žalitelja, SRB i Opći sud uopće nisu smatrali da neispunjavanje zahtjeva za likvidnosnu pokrivenost samo po sebi predstavlja razlog za sanaciju. Naime, to je neispunjavanje uzeto u obzir, zajedno s drugim okolnostima, kada je zaključeno da zbog problema s likvidnošću postoji vjerojatnost da će društvo Banco Popular propasti u smislu članka 18. stavka 1. prvog podstavka točke (a) i članka 18. stavka 4. prvog podstavka točke (c) Uredbe o SRM-u, što potvrđuju utvrđenja navedena u točkama 294. do 299. pobijane presude.

154 Opći je sud u potonjim točkama precizirao, uzimajući pritom u obzir različite informacije navedene u točki 151. ove presude, da je SRB postupao, kao što određuje članak 5. stavak 2. Uredbe o SRM-u, u skladu sa smjernicama EBA-e od 6. kolovoza 2015. o tumačenju različitih slučajeva u kojima se smatra da institucija propada ili je vjerojatno da će propasti u smislu

članka 32. stavka 6. Direktive 2014/59. Međutim, prema tim smjernicama, sposobnost ispunjavanja minimalnih likvidnosnih zahtjeva samo je jedna od informacija koje treba uzeti u obzir u tu svrhu.

155 Konačno, imajući u vidu sve informacije spomenute u točki 151. ove presude, žalitelj neosnovano prigovara SRB-u da nije precizirao razlog zbog kojeg treba smatrati da ta kriza likvidnosti nije sporadična. Naime, kao što je Opći sud pravilno utvrdio u točki 302. pobijane presude, iz tih je informacija razvidno da se problemi s likvidnošću društva Banco Popular nisu mogli smatrati samo sporadičnima. Opći je sud u toj točki pravilno zaključio da u prilog tom zaključku govori i činjenica, koja je uostalom uzeta u obzir u uvodnoj izjavi 36. spornog sanacijskog programa, da je sama ta banka u dopisu od 6. lipnja 2017. obavijestila ESB da propada ili je vjerojatno da će propasti zbog problema s likvidnošću.

156 Stoga valja zaključiti da prvi dio prvog žalbenog razloga nije osnovan.

ii) Drugi dio prvog žalbenog razloga

157 Žalitelj tvrdi da je Opći sud u točkama 303. do 315. pobijane presude povrijedio SRB-ovu obvezu, koja proizlazi iz članka 18. stavka 1. točke (b) Uredbe o SRM-u u pogledu postupanja s dužnom pažnjom i članka 296. UFEU-a, da temeljito i nepristrano ispita sve relevantne činjenice i da obrazloži svoju odluku u svjetlu tih informacija.

158 Kada je riječ o točki 303. pobijane presude, iako žalitelj pravilno navodi da je Opći sud u toj točki utvrdio da okolnosti i razlozi koji su naveli ESB da zaključi da društvo Banco Popular propada nisu relevantni, treba naglasiti da je Opći sud u tom obrazloženju odgovarao na žaliteljevu argumentaciju da za probleme s likvidnošću društva Banco Popular nije odgovorna ta banka već da su oni posljedica drugih događaja.

159 Opći je sud odgovarajući na taj argument u bitnome ocijenio da su razlozi propasti društva Banco Popular irelevantni za ocjenu zakonitosti spornog sanacijskog programa s gledišta članka 18. Uredbe o SRM-u. U tim se okolnostima ne može zaključiti da je Opći sud u navedenoj točki smatrao da se SRB može samo pozvati na procjenu ESB-a u pogledu pitanja propada li dotični subjekt ili je vjerojatno da će propasti, a da pritom nije pokušao dobiti informacije o tom pitanju. To tim više vrijedi jer je, kao što proizlazi iz analize prvog dijela prvog žalbenog razloga, Opći sud među ostalim u točkama 291. do 302. pobijane presude utvrdio da se ocjena SRB-a temeljila ne samo na toj ESB-ovoj procjeni već i na općepoznatim događajima te na dopisu društva Banco Popular od 6. lipnja 2017. u kojem je obavijestio ESB da propada zbog problema s likvidnošću.

160 Kada je riječ o točki 315. pobijane presude, točno je da je Opći sud u toj točki utvrdio da žalitelj nije u pravu kada SRB-u prigovara da u spornom sanacijskom programu nije ispitao je li postojala mogućnost da društvo Banco Popular dobije dodatnu hitnu likvidnosnu pomoć.

161 Međutim, prilikom iznošenja tog zaključka Opći je sud u točkama 311. i 313. te presude utvrdio, prvo, da iz članka 3. stavka 2. točke (d) spornog sanacijskog programa proizlazi da je hitna likvidnosna pomoć bila nedostatna s obzirom na brzinu pogoršanja likvidnosti društva Banco Popular, drugo, da dodatna hitna likvidnosna pomoć više nije dolazila u obzir nakon što je utvrđeno da ta banka propada dan nakon odobrenja prve hitne likvidnosne pomoći te, treće, da SRB nije imao nikakvu ulogu u pružanju hitne likvidnosne pomoći, što je u nadležnosti nacionalnih središnjih banaka.

162 U tim okolnostima, Opći je sud mogao zaključiti, a da pritom ne počini pogrešku koja se tiče prava, da je SRB u dovoljnoj mjeri ispitao je li društvo Banco Popular imalo mogućnost korištenja dodatne hitne likvidnosne pomoći.

163 U svakom slučaju, SRB-u se ne može prigovarati da je propustio istražiti razloge zbog kojih društvo Banco Popular nije koristilo dodatnu hitnu likvidnosnu pomoć. Naime, u članku 18. stavku 1. prvom podstavku Uredbe o SRM-u donošenje sanacijskog programa uvjetuje se time, prvo, da predmetni subjekt propada ili je vjerojatno da će propasti, drugo, da s obzirom na propisane rokove i druge relevantne okolnosti ne postoji nikakva razumna mogućnost da druge mjere privatne naravi koje budu poduzete za taj subjekt spriječe njegovu propast u razumnom roku i, treće, da je mjera sanacije nužna u javnom interesu. S druge strane, u toj se odredbi uopće ne navode razlozi ni propasti tog subjekta ni nepoduzimanja alternativne mjere.

164 Uzimanje u obzir tih razloga također ne bi bilo u skladu s ciljevima Uredbe o SRM-u, a to su, kao što među ostalim proizlazi iz njezine uvodne izjave 58., održavanje financijske stabilnosti, osiguravanje kontinuiteta osnovnih financijskih usluga i zaštita deponenata. Konkretno, okolnosti koje su dovele do propasti predmetne banke ne mogu sprječavati SRB da donese mjeru sanacije, iako su ispunjeni svi uvjeti iz članka 18. stavka 1. prvog podstavka te uredbe jer dotična banka propada, ne postoji alternativno rješenje te, posebno, jer je donošenje mjere sanacije za nju u javnom interesu.

165 Slijedom navedenih razmatranja, drugi dio prvog žalbenog razloga je neosnovan. Stoga taj žalbeni razlog valja u cijelosti odbiti kao neosnovan.

3. Četvrti žalbeni razlog

166 Četvrti žalbeni razlog odnosi se na povredu članka 47. Povelje, članka 296. UFEU-a i pravila o teretu dokazivanja. Žalitelj tvrdi da je Opći sud u točkama 330. do 353. pobijane presude pogrešno ocijenio da obrazloženje spornog sanacijskog programa nije bilo ni proturječno ni nedostatno. Taj je žalbeni razlog podijeljen u dva dijela.

a) Argumentacija stranaka

167 Prvim dijelom četvrtog žalbenog razloga žalitelj tvrdi da, suprotno onome što je Opći sud ocijenio u točkama 341. do 344. pobijane presude, obrazloženje spornog sanacijskog programa sadržava proturječnost jer je SRB, s jedne strane, pripisao društvu Banco Popular negativnu vrijednost od minus 8,2 milijardi eura u okviru izvršavanja ovlasti za otpis u članku 6. stavcima 3. i 4. tog istog programa te, s druge strane, u okviru vrednovanja 2, koje je sastavni dio tog programa, zaključio da je banka solventna.

168 Dugi dio tog žalbenog razloga odnosi se na tvrdnju da je Opći sud povrijedio članak 296. UFEU-a zašto što je u točkama 345. do 353. pobijane presude utvrdio da je obrazloženje iz uvodnih izjava 23. i 24. te uvodne izjave 26. točke (c) spornog sanacijskog programa bilo dostatno da se shvati ozbiljnost krize likvidnosti društva Banco Popular. Međutim, žalitelj smatra da su informacije iz tih uvodnih izjava općenite i da se mogu primijeniti na svaku krizu likvidnosti. Da bi se shvatili razmjeri krize likvidnosti s kojom se društvo Banco Pupular suočavalo, financijski je vještak po njegovu mišljenju morao raspolagati dodatnim informacijama i posebno brojčanim podacima

koji precizno odražavaju stanje likvidnosti te banke na dan 6. i 7. lipnja 2017. Nadalje, tvrdi da iz obrazloženja spornog sanacijskog programa nije vidljivo zbog kojih razloga Banka Španjolske nije realizirala dodatnu hitnu likvidnosnu pomoć.

169 SRB i društvo Banco Santander navode da je četvrti žalbeni razlog u oba dijela nedopušten jer žalitelj samo ponavlja ili doslovno citira razloge i argumente iznesene pred Općim sudom, pri čemu ne navodi bilo kakvu pogrešku koja se tiče prava sadržanu u pobijanoj presudi.

170 U svakom slučaju, Komisija, SRB, Kraljevina Španjolska i društvo Banco Santander smatraju da četvrti žalbeni razlog nije osnovan.

b) Ocjena Suda

171 Kada je riječ o prvom dijelu četvrtog žalbenog razloga, treba podsjetiti na to da je Opći sud u točkama 342. do 344. pobijane presude već ocijenio da utvrđenje o solventnosti društva Banco Popular, koje se temeljilo na njegovoj knjigovodstvenoj vrijednosti, nije u kontradikciji s utvrđenjem o negativnoj ekonomskoj vrijednosti od minus 8,2 milijardi eura. Međutim, žalitelj u žalbi samo ponavlja argument o kontradiktornosti obrazloženja i ne objašnjava zbog čega je Opći sud u točkama 342. do 344. te presude pogrešno ocijenio da treba praviti razliku između knjigovodstvene i ekonomske vrijednosti društva Banco Popular.

172 Stoga valja zaključiti da je prvi dio četvrtog žalbenog razloga, u kojem se samo ponavljaju argumenti koji su već izneseni pred Općim sudom, dopušten prema sudskoj praksi na koju se podsjeća u točki 105. ove presude.

173 Kada je riječ o dopuštenosti drugog dijela četvrtog žalbenog razloga, treba istaknuti da se žalitelj ne ograničava samo na ponavljanje argumenata iznesenih u prvostupanjskom postupku već osporava ocjenu Općeg suda u pogledu obrazloženja sadržanog u uvodnim izjavama 23. i 24. te uvodnoj izjavi 26. točki (c) spornog sanacijskog programa, pri čemu tvrdi da su, suprotno onome što je ocijenio Opći sud, brojčani podaci iz spornog sanacijskog programa koji su bili prikriveni zbog zaštite povjerljivosti, nužni da bi se analizirala i shvatila kriza likvidnosti društva Banco Popular.

174 Prigovor nedopuštenosti koji su istaknuli SRB i društvo Banco Santander stoga valja odbiti u dijelu koji se odnosi na drugi dio četvrtog žalbenog razloga.

175 Što se tiče merituma, iz uvodnih izjava 23. do 25. i uvodne izjave 26. točke (c) spornog sanacijskog programa je razvidno, prije svega, da se likvidnost društva Banco Popular od listopada 2016. značajno pogoršala zbog povlačenja depozita među svim kategorijama korisnika i da ta banka nema na raspolaganju dovoljno mogućnosti za ponovno uspostavljanje likvidnosti kako bi osigurala da može izvršavati obveze po njihovu dospijeću, nadalje, da je pogoršanje likvidnosti navelo bonitetne agencije da jedna za drugom smanje rejting te banke i, konačno, da je, imajući u vidu to pogoršanje, ESB zaključio da društvo Banco Popular propada ili je vjerojatno da će propasti. Međutim, treba istaknuti da se iz tih navoda jasno i nedvosmisleno vidi argumentacija koju je SRB slijedio, pa su stoga poštovani zahtjevi koje obrazloženje akta mora ispunjavati u slučaju postojanja povjerljivih informacija, s obzirom na članak 88. stavak 1. drugi podstavak Uredbe o SRM-u tumačen u kontekstu sudske prakse na koju se podsjeća u točkama 117. i 118. ove presude.

176 Opći sud stoga nije povrijedio članak 296. UFEU-a kada je u točkama 345. do 353. pobijane presude ocijenio da navodi iz uvodnih izjava 23. do 25. i uvodne izjave 26. točke (c) spornog sanacijskog programa omogućavaju da se shvati ozbiljnost krize likvidnosti društva Banco Popular nastale zbog povlačenja depozita, na temelju čega su ESB i SRB utvrdili da to društvo propada ili je vjerojatno da će propasti, pri čemu nije potrebno poznavati točan iznos tih depozita.

177 Navodna nužnost poznavanja tih iznosa te drugih brojčanih podataka na koje se žalitelj poziva čini se još manje potrebnom ako se uzme u obzir činjenica da se u uvodnoj izjavi 36. tog programa precizira da je ocjenu ESB-a o pitanju propada li dotično društvo ili je vjerojatno da će propasti dijelio upravni odbor društva Banco Popular, što žalitelj ne osporava.

178 Iz navedenog slijedi da drugi dio četvrtog žalbenog razloga nije osnovan.

179 Četvrti žalbeni razlog stoga valja dijelom odbaciti kao nedopušten, a dijelom odbiti kao neosnovan.

4. Šesti žalbeni razlog

180 Šestim žalbenim razlogom žalitelj navodi da je Opći sud povrijedio članak 47. Povelje i članak 6. EKLJP-a te načelo kontradiktornosti kada je u točkama 721. do 728. pobijane presude odbio prijedlog za određivanje mjera izvođenja dokaza tvrdeći da te mjere nisu relevantne ili da su informacije koje su sadržane u spisu bile dovoljne da Općem sudu omoguće donošenje odluke. Taj je žalbeni razlog podijeljen u tri dijela.

a) Argumentacija stranaka

181 Prvim dijelom šestog žalbenog razloga žalitelj tvrdi da je, kako bi se zadovoljilo načelo kontradiktornosti i djelotvorne sudske zaštite, Opći sud trebao naložiti dostavljanje cjelovitog teksta spornog sanacijskog programa, vrednovanja 1 i 2, procjene ESB-a o pitanju propada li društvo Banco Popular ili je vjerojatno da će propasti te sanacijskog plana iz 2016. Naime, ističe da načelo kontradiktornosti zahtijeva da se sudionici u postupku mogu upoznati sa svim ispravama ili očitovanjima iznesenima pred sudom kako bi mogli utjecati na odluku te o njima raspravljati. Ako Opći sud raspolaže marginom prosudbe za ocjenjivanje relevantnosti dokaza, on ne može zaključiti da sam pobijani akt predstavlja dokaz koji nije relevantan za rješenje spora. U tom smislu, eventualna povjerljivost zatraženih dokumenata je, prema mišljenju žalitelja, nebitna jer obveze povjerljivosti u smislu članka 103. stavka 3. Poslovnika Općeg suda omogućuju da se pomire uključeni interesi.

182 Kada je riječ o drugom dijelu tog žalbenog razloga, žalitelj u potporu tog dijela navodi da je Opći sud trebao prihvatiti iskaz vještaka koji je potpisao financijski izvještaj, koji je on dostavio u prilog osnovanosti tužbe podnesene u prvostupanjskom postupku, s obzirom na to da je, prema njegovu mišljenju, taj dokaz bio nužan da bi se provjerile i razumjele složene tehničke informacije sadržane u spornom sanacijskom programu te vrednovanjima 1 i 2, a u svakom slučaju i da bi se iznijeli djelotvorni tužbeni razlozi.

183 Trećim dijelom navedenog žalbenog razloga žalitelj tvrdi da je Opći sud trebao naložiti dostavljanje različitih dokumenata koji bi omogućili da se raspravi pitanje može li kriza likvidnosti biti razlog za sanaciju odnosno jesu li postojale druge mjere koje su proporcionalnije od sanacije, kao što je hitna likvidnosna pomoć.

184 Komisija i društvo Banco Santander tvrde da je šesti žalbeni razlog nedopušten jer žalitelj samo ponavlja ili doslovno citira razloge i argumente iznesene u prvostupanjskom postupku, pri čemu traži da Sud svojom ocjenom činjenica i dokaza nadomjesti onu koju je proveo Opći sud. Nadalje, pitanje dokazne vrijednosti postupovnih akata ulazi u njegovu samostalnu ocjenu činjenica i ne podliježe nadzoru Suda u okviru žalbenog postupka, osim u slučaju iskrivljavanja iznesenih dokaza ili kada sadržajna netočnost utvrđenja Općeg suda proizlazi iz dokumenata priloženih u spis. Međutim, ističu da žalitelj samo izražava neslaganje s ocjenom Općeg suda te se pritom ne poziva na takvo iskrivljavanje niti na takvu sadržajnu netočnost.

185 U svakom slučaju, Komisija, SRB, Kraljevina Španjolska i društvo Banco Santander tvrde da argumentacija žalitelja nije osnovana.

b) Ocjena Suda

1) Dopuštenost

186 Kada je riječ o prigovorima nedopuštenosti koje su istaknuli Komisija i društvo Banco Santander, treba istaknuti da žalitelj svojim šestim žalbenim razlogom osporava način na koji je Opći sud u točkama 721. do 728. pobijane presude tumačio i primijenio pravo Unije. U skladu sa sudskom praksom na koju se podsjeća u točki 106. ove presude, šesti se žalbeni razlog stoga ne može proglasiti nedopuštenim u cijelosti.

187 Međutim, Komisija i društvo Banco Santander pravilno ističu da samo Opći sud može ocjenjivati eventualnu potrebu za dopunom podataka koje ima na raspolaganju u predmetima o kojima vodi postupak. U tom smislu, pitanje dokazne vrijednosti postupovnih akata ulazi u njegovu samostalnu ocjenu činjenica koja ne podliježe nadzoru Suda u žalbenom postupku, osim u slučaju iskrivljavanja dokaza iznesenih pred Općim sudom ili kad je sadržajna netočnost utvrđenja Općeg suda vidljiva iz dokumenata priloženih u spis (presuda od 26. siječnja 2017., Mamoli Robinetteria/Komisija, C-619/13 P, EU:C:2017:50, t. 117.).

188 Međutim, žalitelj u okviru drugog i trećeg dijela šestog žalbenog razloga navodi samo da je Opći sud trebao naložiti određene mjere izvođenja dokaza, ali pritom ne iznosi prigovor vezan uz iskrivljavanje ili sadržajnu netočnost činjenica ili dokaza od strane Općeg suda.

189 Drugi i treći dio šestog žalbenog razloga stoga su nedopušteni.

2) Meritum

190 Kada je riječ o osnovanosti prvog dijela tog žalbenog razloga, s obzirom na to da se žalitelj poziva na povredu članka 6. EKLJP-a, treba podsjetiti na to da – iako su temeljna prava iz EKLJP-a dio prava Unije kao opća načela, što potvrđuje i članak 6. stavak 3. UEU-a, te iako članak 52. stavak 3. Povelje određuje da u njoj sadržana prava koja odgovaraju pravima zajamčenima EKLJP-om imaju jednako značenje i opseg primjene kao i prava koja im priznaje navedena konvencija – potonja nije pravni instrument formalno uključen u pravni sustav Unije sve dok joj Unija nije pristupila. Nadzor zakonitosti akata Unije stoga treba provesti samo s obzirom na temeljna prava zajamčena Poveljom, uključujući njezin članak 47. (vidjeti u tom smislu presudu od 15. veljače 2016., N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, t. 45. i 46. te navedenu sudsku praksu).

191 Kada je riječ o načelu kontradiktornosti, koje je dio prava obrane zajamčenih u članku 47. Povelje, treba istaknuti da se prvi dio šestog žalbenog razloga, s jedne strane, poklapa s argumentacijom istaknutom u prilog petog žalbenog razloga s obzirom na to da žalitelj smatra da je Opći sud trebao naložiti dostavljanje cjelovitog teksta spornog sanacijskog programa, vrednovanja 1 i 2, procjene ESB-a o pitanju propada li društvo Banco Popular ili je vjerojatno da će propasti te sanacijskog plana iz 2016. Međutim, kao što je ocijenjeno u točkama 117. i 118. ove presude, imajući u vidu da ti dokumenti sadržavaju povjerljive informacije, navedeni se argument ne može prihvatiti.

192 S druge strane, argument o kršenju načela kontradiktornosti u bitnome se poklapa s argumentacijom kojom se tvrdi da je Opći sud svoje ispitivanje zakonitosti temeljio na informacijama sadržanima u tim dokumentima koje žalitelju nisu bile priopćene. Međutim, kao što je razvidno iz točke 135. ove presude, takva je tvrdnja potpuno spekulativna te se pritom temelji na očito pogrešnom tumačenju točke 278. pobijane presude. U tim okolnostima, argument o navodnom kršenju načela kontradiktornosti nije osnovan.

193 Iz navedenog slijedi da šesti žalbeni razlog treba dijelom odbaciti kao nedopušten, a dijelom odbiti kao neosnovan.

C. Sedmi žalbeni razlog vezan uz povredu članaka 17. i 52. Povelje te članka 5. stavka 4. UEU-a

194 Sedmim žalbenim razlogom žalitelj tvrdi da je Opći sud povrijedio članke 17. i 52. Povelje te članak 5. stavak 4. UEU-a kada je u točkama 150. do 219. pobijane presude odbio prigovor nezakonitosti članaka 15. i 22. Uredbe o SRM-u, istaknut na temelju članka 277. UFEU-a vezano uz neproporcionalno zadiranje u pravo vlasništva i nepostojanje odgovarajućeg obeštećenja. Taj je žalbeni razlog podijeljen u pet dijelova.

1. Argumentacija stranaka

195 Prvim, drugim, trećim i petim dijelom sedmog žalbenog razloga žalitelj prije svega tvrdi da se Opći sud u točki 171. i sljedećim točkama pobijane presude pogrešno pozvao na sudsku praksu proizašlu među ostalim iz presude od 19. srpnja 2016., Kotnik i dr. (C-526/14, EU:C:2016:570), kada je zaključio da članci 15. i 22. Uredbe o SRM-u ne predstavljaju neproporcionalno zadiranje u pravo vlasništva dioničara, a ta se sudska praksa odnosi na banke koje imaju problema sa solventnošću ili gubitke koji mogu dovesti do manjka kapitala i koje u prvom redu moraju snositi dioničari. Nadalje, suprotno onome što je Opći sud ocijenio među ostalim u točkama 171., 185. i 204. pobijane presude, smatra da mjera sanacije ne predstavlja alternativno rješenje za solventnu banku, s obzirom na to da je imovina takve banke veća od njezinih obveza.

196 Nadalje, žalitelj osporava osnovanost odbijanja, u točkama 177. do 181. pobijane presude, argumenta da članci 15. i 22. Uredbe o SRM-u ne omogućuju uzimanje u obzir relevantnih okolnosti konkretnog slučaja, posebice solventnosti banke, ili pitanja ispunjava li ta banka zahtjeve u pogledu omjera kapitala. Tvrdi da su članci 15., 21. i 22. Uredbe o SRM-u formulirani tako široko da bi u praksi bilo moguće izvršavanje ovlasti za otpis čak i ako otpis temeljnog kapitala ne može riješiti probleme s likvidnošću solventne banke koja, u slučaju kad ne postoji manjak kapitala, ne trpi gubitke koje snose dioničari.

197 Žalitelj također osporava točke 169. i 175. do 189. pobijane presude zato što se u člancima 15. i 22. Uredbe o SRM-u ne predviđaju različita rješenja, s jedne strane, za insolventne banke i, s druge strane, za solventne banke koje imaju probleme s likvidnošću. Tvrdi da nijedan od sanacijskih instrumenata predviđenih u članku 22. navedene uredbe nije zamišljen za rješavanje krize likvidnosti koja pogađa solventnu banku. Prema mišljenju žalitelja, postoje manje intruzivna alternativna rješenja kojima se može odgovoriti na takvu krizu, primjerice hitna likvidnosna pomoć ili mogućnost dogovaranja odgode plaćanja.

198 Konačno, navodi da je Opći sud u točki 201. i sljedećim točkama pobijane presude pogrešno utvrdio da članak 20. stavak 16. i članak 76. stavak 1. točka (e) Uredbe o SRM-u predviđaju odgovarajuće obeštećenje koje može osigurati proporcionalnost zadiranja u pravo vlasništva dioničara, vodeći računa da se prema potonjima ne postupa nepovoljnije nego što bi to bilo u scenariju insolventnosti. Budući da izračun obeštećenja predviđenog tim odredbama pretpostavlja insolventnost institucije, čak i da je banka solventna i ne trpi gubitke, navedene odredbe ne bi uzimale u obzir specifične okolnosti izvlaštene imovine i raznolikost situacija koje se mogu pojaviti, suprotno onome što zahtijeva sudska praksa Europskog suda za ljudska prava proizašla iz presuda od 21. svibnja 2002., Jokela protiv Finske (CE:ECHR:2002:0521JUD002885695, t. 53.) i od 25. ožujka 1999., Papachelas protiv Grčke (CE:ECHR:1999:0325JUD003142396, t. 53.).

199 U tom kontekstu žalitelj također osporava točke 191. i 211. do 219. pobijane presude zato što Uredba o SRM-u prema njegovu mišljenju ne osigurava jednako postupanje prema svim dioničarima kao ni pravo dioničara i vjerovnika na pravičnu naknadu. Tvrdi da se obeštećenje predviđeno u članku 20. stavcima 11. i 12. te uredbe, pored onog predviđenog u stavku 16. tog članka 20., ne primjenjuje na sve sanacijske instrumente već se njime uspostavlja različito postupanje ovisno o primijenjenom sanacijskom instrumentu.

200 Također smatra da je Opći sud povrijedio načelo proporcionalnosti kada je u točki 169. pobijane presude ocijenio da je zadiranje u pravo vlasništva kao posljedica otpisa opravdano ako su ispunjeni uvjeti za sanaciju koji proizlaze iz članka 18. Uredbe o SRM-u.

201 Četvrtim dijelom sedmog žalbenog razloga žalitelj se poziva na povredu načela proporcionalnosti utvrđenog u članku 52. stavku 1. Povelje i članku 5. stavku 4. UEU-a zato što Opći sud nije uzeo u obzir činjenicu da se u člancima 15. i 22. Uredbe o SRM-u ne predviđaju mehanizmi koji bi osiguravali proporcionalnost izvršavanja ovlasti za otpis u hitnim slučajevima. U bitnome tvrdi da te odredbe omogućuju da se u hitnim slučajevima izvršavanje te ovlasti provede bez vrednovanja dijelova imovine i obveza banke. Međutim, u slučaju da se naknadno, u okviru *ex post* konačnog vrednovanja, pokaže da neto vrijednost imovine banke prelazi vrijednost obveza, otpis bi u konačnici bio pretjeran ili čak nepotreban.

202 SRB i društvo Banco Santander tvrde da je sedmi žalbeni razlog nedopušten zato što žalitelj samo ponavlja argumente koji su već izneseni pred Općim sudom i ne specificira nijednu pogrešku koja se tiče prava koju je on počinio. Vijeće navodi da žalitelj u okviru sedmog žalbenog razloga po svemu sudeći pokušava osporiti ne samo valjanost članaka 15. i 22. Uredbe o SRM-u, kao što je to činio u prvostupanjskom postupku, nego i valjanost drugih odredbi navedene uredbe, posebno njezinih članaka 18., 20. i 21., iako zakonitost potonjih članaka nije osporavao pred Općim sudom.

203 U svakom slučaju, Komisija, SRB, Kraljevina Španjolska i društvo Banco Santander smatraju da sedmi žalbeni razlog nije osnovan.

2. Ocjena Suda

a) Dopuštenost

204 Kada je riječ o prigovoru nedopuštenosti koji su istaknuli SRB i društvo Banco Santander, treba reći da žalitelj svojim sedmim žalbenim razlogom tvrdi da je Opći sud neosnovano odbio njegov prigovor nezakonitosti istaknut na temelju članka 277. UFEU-a uz obrazloženje da se člancima 15. i 22. Uredbe o SRM-u krši pravo vlasništva zajamčeno u članku 17. Povelje te posebno načelo proporcionalnosti utvrđeno u njezinu članku 51. stavku 1. i članku 5. stavku 4. UEU-a, pri čemu precizira osporene točke pobijane presude i argumente na kojima se temelji. Taj se žalbeni razlog stoga ne može proglasiti nedopuštenim u cijelosti.

205 Kada je riječ o prigovoru nedopuštenosti koji je istaknulo Vijeće, iako se žalitelj također referira na članke 18., 20. i 21. Uredbe o SRM-u, on ne iznosi nove argumente kojima bi osporio zakonitost tih članaka već ih uzima u obzir kako bi potkrijepio svoju argumentaciju o navodnoj nezakonitosti članaka 15. i 22. te uredbe, koju je već bio istaknuo pred Općim sudom.

206 Međutim, kao što je nezavisna odvjetnica u bitnome istaknula u točki 105. svojeg mišljenja, četvrti dio tog žalbenog razloga je nedopušten jer se u žalbi, protivno zahtjevu utvrđenom u članku 169. stavku 2. Poslovnika Suda, ne preciziraju osporavani razlozi iz pobijane presude. Ta nepreciznost onemogućava nadzor zakonitosti koji provodi Sud.

207 Nadalje, kao što je nezavisna odvjetnica naglasila u istoj točki svojeg mišljenja, peti dio sedmog žalbenog razloga je djelomično nedopušten u dijelu u kojem se odnosi na diskriminaciju nastalu zbog izbora sanacijskog instrumenta. Imajući u vidu činjenicu da, kao što proizlazi iz točke 190. i sljedećih točki pobijane presude, žalitelj u prvostupanjskom postupku nije tvrdio da takva diskriminacija postoji između različitih sanacijskih instrumenata već između različitih kategorija vjerovnika, radi se o novom argumentu. Isti stoga valja proglasiti nedopuštenim u žalbenom stadiju.

b) Meritum

208 Sedmim žalbenim razlogom žalitelj navodi da je Opći sud u točkama 150. do 219. pobijane presude neosnovano odbio njegov prigovor o nezakonitosti članaka 15. i 22. Uredbe o SRM-u vezano uz neproporcionalno zadiranje u pravo vlasništva i nepostojanje odgovarajućeg obeštećenja dioničara.

209 Kao što je razvidno iz pobijane presude, taj se prigovor nezakonitosti konkretno odnosio na članak 15. stavak 1. točku (a) te uredbe u kojem se utvrđuje opće načelo sanacije, prema kojem dioničari institucije nad kojom se provodi postupak sanacije prvi snose gubitke, te na članak 22. stavak 1. te uredbe.

210 U potonjoj odredbi se predviđalo, primjenom načela spomenutog u prethodnoj točki, da u slučaju kad SRB odluči primijeniti sanacijski instrument i kad ta mjera sanacije rezultira gubicima na teret vjerovnikâ ili konverzijom njihovih tražbina, SRB odmah nakon primjene sanacijskog instrumenta ili istodobno s njome daje naputak nacionalnim sanacijskim tijelima da izvrše ovlast za otpis i konverziju odgovarajućih instrumenata kapitala u skladu s člankom 21. navedene uredbe.

211 Kada je riječ o pravu vlasništva utvrđenom u članku 17. Povelje, valja podsjetiti na to da, u skladu sa stavkom 1. tog članka, „svatko ima pravo na vlasništvo nad svojom na zakonit način stečenom imovinom, koristiti je, njome raspolagati i ostaviti je u nasljedstvo. Vlasništvo nikome ne može biti oduzeto, osim u javnom interesu u slučajevima i pod uvjetima koje propisuje zakon, ako se pravodobno isplati pravična naknada za gubitak vlasništva. Uživanje prava vlasništva može biti uređeno zakonom u mjeri u kojoj je to potrebno radi općeg interesa”.

212 Instrumenti kapitala, kao što su dionice, obuhvaćeni su područjem primjene članka 17. stavka 1. Povelje jer imaju imovinsku vrijednost i svojem nositelju pružaju stečeni pravni položaj koji omogućava samostalno ostvarivanje prava koja iz njih proizlaze (vidjeti u tom smislu presudu od 5. svibnja 2022., BPC Lux 2 i dr., C-83/20, EU:C:2022:346, t. 40. i 43.).

213 U skladu s člankom 52. stavkom 3. Povelje, ako ona sadržava prava koja odgovaraju pravima zajamčenima EKLJP-om, njihov smisao i doseg primjene isti su kao oni koje priznaje ta konvencija. Međutim, ta odredba ne sprečava da se pravom Unije predvidi šira zaštita. Iz toga slijedi da za potrebe tumačenja članka 17. Povelje treba uzeti u obzir sudsku praksu Europskog suda za ljudska prava u pogledu članka 1. Dodatnog protokola br. 1 uz EKLJP, potpisanog u Parizu 20. ožujka 1952., kojim se jamči zaštita prava vlasništva, kao minimalna razina zaštite (vidjeti u tom smislu presudu od 21. svibnja 2019., Komisija/Mađarska (Plodouživanja na poljoprivrednim zemljištima), C-235/17, EU:C:2019:432, t. 72. i navedenu sudsku praksu).

214 Isto kao što je Europski sud za ljudska prava ustaljeno utvrđivao u pogledu članka 1. Dodatnog protokola br. 1 uz EKLJP, treba zaključiti da članak 17. stavak 1. Povelje sadržava tri različita pravila. Prvim se, koje je izraženo u prvoj rečenici te odredbe i općenite je prirode, konkretizira načelo poštovanja prava vlasništva. Drugo pravilo, koje se navodi u drugoj rečenici te odredbe, uređuje oduzimanje tog prava i podvrgava ga ispunjavanju određenih uvjeta. Što se tiče trećeg, koje se navodi u trećoj rečenici iste odredbe, ono državama priznaje ovlast da, među ostalim, urede korištenje imovinom u mjeri u kojoj je to potrebno radi općeg interesa. Međutim, ne radi se o pravilima između kojih ne postoji nikakva veza. Drugo i treće pravilo odnose se na posebne primjere povrede prava vlasništva te ih treba tumačiti s gledišta načela utvrđenog u prvom od tih pravila (presuda od 5. svibnja 2022., BPC Lux 2 i dr., C-83/20, EU:C:2022:346, t. 38.).

215 Prema sudskoj praksi Suda i Europskog suda za ljudska prava, da bi se utvrdilo postoji li oduzimanje vlasništva, potrebno je ne samo ispitati je li došlo do oduzimanja posjeda ili formalnog izvlaštenja, nego i provjeriti je li sporna situacija faktički bila istovjetna s izvlaštenjem (presuda Suda od 5. svibnja 2022., BPC Lux 2 i dr., C-83/20, EU:C:2022:346, t. 44.; presuda ESLJP-a od 28. srpnja 1999., Immobiliare Saffi protiv Italije, CE:ECHR:1999:0728JUD002277493, t. 46.; presuda ESLJP-a od 29. ožujka 2010., Depalle protiv
Francuske, CE:ECHR:2010:0329JUD003404402, t. 78.).

216 U konkretnom slučaju, mjera sanacije iz članka 22. stavka 1. Uredbe o SRM-u u vezi s člankom 21. te uredbe sastoji se od konverzije i/ili otpisa instrumenata kapitala, ali ne uključuje oduzimanje posjeda ili formalno oduzimanje vlasništva nad dotičnim instrumentima. Konkretno, tom se mjerom nositeljima ne oduzimaju prisilno, sveobuhvatno i konačno prava koja proizlaze iz navedenih instrumenata (vidjeti po analogiji presudu od 21. svibnja 2019., Komisija/Mađarska (Plodouživanja na poljoprivrednim zemljištima), C-235/17, EU:C:2019:432, t. 81.).

217 Kada je riječ o pitanju može li donošenje takve mjere dovesti do faktičkog izvlaštenja u slučaju znatnog ili čak potpunog otpisa instrumenata kapitala, treba podsjetiti na to da izvršavanje ovlasti za konverziju i otpis pretpostavlja, kao što proizlazi iz članka 22. stavka 2. Uredbe o

SRM-u u vezi s člankom 18. stavkom 6. točkom (b) te uredbe, ispunjavanje uvjeta za primjenu sanacijskog programa utvrđenih u članku 18. stavku 1. prvom podstavku točkama (a) do (c) navedene uredbe, to jest, prvo, da predmetni subjekt propada ili je vjerojatno da će propasti, drugo, da ne postoji nikakva razumna mogućnost da druge privatne ili nadzorne mjere spriječe tu propast u razumnom roku i, treće, da je donošenje mjere sanacije nužno u javnom interesu.

218 Iz članka 18. stavaka 5. i 8. navedene uredbe proizlazi da, kada su ispunjena prva dva uvjeta, spomenuta u prethodnoj točki, koja se odnose na pitanje propada li subjekt ili je vjerojatno da će propasti i na nepostojanje alternativnih mjera, dotični subjekt mora biti likvidiran u redovnom postupku u skladu s mjerodavnim nacionalnim pravom ako njegova sanacija nije u javnom interesu. Očito je dakle da, iako se u članku 18. stavku 4. prvom podstavku točki (c) te iste uredbe određuje kako se smatra da određeni subjekt propada ili je vjerojatno da će propasti ako nije u mogućnosti podmirivati svoja dugovanja ili ispunjavati druge obveze po njihovu dospijeću ili ako to neće moći u bližoj budućnosti, Uredba o SRM-u ograničava mogućnost donošenja sanacijskog programa samo na slučajeve iznimne krize likvidnosti koja ugrožava samo postojanje navedenog subjekta, pri čemu u tim slučajevima ne postoji nikakvo drugo rješenje osim sanacije ili likvidacije prema redovnom postupku u slučaju insolventnosti.

219 U tim okolnostima valja zaključiti da gubitak vrijednosti instrumenata kapitala nije posljedica izvršavanja ovlasti za otpis i konverziju na temelju članka 22. stavka 1. Uredbe o SRM-u, već činjenice da dotična kreditna institucija propada ili je vjerojatno da će propasti (vidjeti u tom smislu presudu od 5. svibnja 2022., BPC Lux 2 i dr., C-83/20, EU:C:2022:346, t. 48.).

220 Iz navedenog slijedi da mjera sanacije donesena u skladu s člancima 18., 22. i 24. Uredbe o SRM-u nema obilježja oduzimanja prava vlasništva u smislu članka 17. stavka 1. druge rečenice Povelje, u kojem slučaju među ostalim moraju biti ispunjeni uvjeti u pogledu postojanja javnog interesa za oduzimanje vlasništva i pravodobnog plaćanja pravične naknade, već reguliranja korištenja imovine u smislu članka 17. stavka 1. treće rečenice Povelje (vidjeti u tom smislu presudu od 5. svibnja 2022., BPC Lux 2 i dr., C-83/20, EU:C:2022:346, t. 49. i 50.).

221 Iz teksta potonje odredbe proizlazi da se korištenje imovine može regulirati zakonom u mjeri u kojoj je to potrebno radi općeg interesa. Nadalje, prema sudskoj praksi Suda, pravo vlasništva zajamčeno u članku 17. Povelje nije apsolutno pravo i njegovo se izvršavanje može ograničiti ako je to opravdano ciljevima u općem interesu koje Unija želi postići (presuda od 20. rujna 2016., Ledra Advertising i dr./Komisija i ESB, C-8/15 P do C-10/15 P, EU:C:2016:701, t. 69.).

222 U skladu s člankom 52. stavkom 1. Povelje, svako ograničenje u ostvarivanju prava i sloboda koji se njome priznaju mora biti predviđeno zakonom, mora poštovati njihovu bit, te se u skladu s načelom proporcionalnosti ograničenja tih prava i sloboda mogu predvidjeti samo ako su nužna i ako zaista odgovaraju ciljevima od općeg interesa koje priznaje Unija ili potrebi zaštite prava i sloboda drugih osoba. Članak 5. stavak 4. drugi podstavak UEU-a nalaže konkretno institucijama Unije da moraju poštovati to isto načelo proporcionalnosti kada djeluju u izvršavanju nadležnosti koja im je povjerena.

223 U tom smislu, Sud je zakonodavcu Unije priznao, u okviru izvršavanja nadležnosti koje su mu povjerene, široku diskrecijsku ovlast kada njegovo djelovanje podrazumijeva donošenje odluka političke, ekonomske i socijalne naravi te kada mora izvršiti složene ocjene i procjene (presuda od 30. siječnja 2019., Planta Tabak, C-220/17, EU:C:2019:76, t. 44. i navedena sudska praksa, te od

6. lipnja 2019., P. M. i dr., C-264/18, EU:C:2019:472, t. 26.). U tom smislu, zakonodavac Unije je prilikom donošenja Uredbe o SRM-u bio suočeni s takvim izborom, a pritom je morao i izvršiti složene ocjene i procjene.

224 Upravo u kontekstu tih razmatranja treba ispitati, pod uvjetom da su dopušteni, argumente koje je žalitelj iznio u prilog osnovanosti prvog, drugog, trećeg i petog dijela sedmog žalbenog razloga.

225 U prilog osnovanosti tog žalbenog razloga žalitelj navodi da članak 15. stavak 1. točka (a) i članak 22. stavak 1. Uredbe o SRM-u ne poštuju načelo proporcionalnosti zato što te odredbe ne omogućuju uzimanje u obzir razlika koje postoje u slučaju banke koja prolazi kroz krizu likvidnosti u odnosu na slučaj insolventne banke. Konkretno, on u bitnome tvrdi da mjera konverzije i otpisa ne omogućava da se riješe problemi s likvidnošću, da u tu svrhu postoje manje ograničavajuće mjere, te da u slučaju kad ne postoji odgovarajuće obeštećenje takva mjera nije proporcionalna.

226 Treba istaknuti da se ta argumentacija zasniva na očito pogrešnom tumačenju tih odredbi.

227 Kada je riječ o prikladnosti mjere konverzije i otpisa za rješavanje problema s likvidnošću, iz teksta članka 22. stavka 1. te uredbe jasno se vidi da se njime predviđa izvršavanje ovlasti za otpis i konverziju samo u slučaju kad bi sanacijski instrument koji je SRB odabrao inače rezultirao gubicima za vjerovnike ili konverzijom njihovih tražbina. Iz toga slijedi da Opći sud nije počinio pogrešku koja se tiče prava kada je u točkama 177. do 181. pobijane presude ocijenio da se ta odredba ne primjenjuje automatski i u svim okolnostima, već da ona omogućuje uzimanje u obzir okolnosti svakog pojedinog slučaja.

228 Konkretno, iz teksta članka 22. stavka 1. te uredbe vidljivo je da se njime predviđa otpis i/ili konverzija instrumenata kapitala ne radi rješavanja problema s likvidnošću dotičnog subjekta, već kako bi se izbjeglo, koliko je god to moguće, da primjena sanacijskog instrumenta koji je SRB odabrao dovede do gubitaka za vjerovnike tog subjekta ili do konverzije njihovih tražbina. Kao što je Opći sud pravilno utvrdio u točki 156. pobijane presude, a žalitelj to u tom smislu nije osporio, otpis i konverzija koji se predviđaju tom odredbom predstavljaju primjenu načela utvrđenog u članku 15. stavku 1. točki (a) navedene uredbe prema kojem dioničari prvi snose gubitke.

229 U tim okolnostima, ne može se prihvatiti argument da mjera otpisa predviđena u članku 22. stavku 1. Uredbe o SRM-u ne može doprinijeti ostvarivanju cilja u vidu rješavanja problema s likvidnošću solventne banke.

230 U tom kontekstu, kada je riječ o točkama 169. i 175. do 189. pobijane presude, dovoljno je istaknuti da Opći sud u tim točkama nije ispitivao proporcionalnost sanacijskih instrumenata iz članka 22. stavka 2. Uredbe o SRM-u, već proporcionalnost izvršavanja ovlasti za otpis i konverziju na temelju članka 22. stavka 1. te uredbe. Prigovor o navodnoj neprikladnosti tih instrumenata za rješavanje problema likvidnosti solventne banke stoga je bespredmetan.

231 Budući da žalitelj osporava te točke 169. i 175. do 189. također i zbog toga što postoje alternativne mjere koje su manje intruzivne od mjere sanacije, treba podsjetiti na to da, kada je riječ o kriteriju nužnosti, u skladu s člankom 22. stavkom 1. Uredbe o SRM-u u vezi s člankom 18. stavkom 1. prvim podstavkom točkom (b) te uredbe, donošenje sanacijskog programa, a samim time i izvršavanje ovlasti za otpis i konverziju, pretpostavlja nepostojanje bilo kakve razumne mogućnosti da druge privatne ili nadzorne mjere spriječe tu propast u razumnom roku. Budući

da se ta ovlast za otpis može koristiti samo ako ne postoje alternativne mjere, navodno postojanje takvih alternativnih mjera ne može dovesti u pitanje nužnost otpisa i konverzije na temelju članka 22. stavka 1. Uredbe o SRM-u.

232 Kada je riječ o proporcionalnosti mjere otpisa ili konverzije, treba podsjetiti na to da je, s jedne strane, SRB na temelju članka 7. stavka 2. Uredbe o SRM-u nadležan za donošenje odluka o sanaciji u slučaju financijskih institucija i prekograničnih grupa koje imaju nedvojben značaj za financijsku stabilnost u Uniji. Nadalje, iz članka 14. stavka 2. točke (b) te uredbe, u kojem se navode ciljevi sanacije, proizlazi da je cilj mjere sanacije prije svega izbjegavanje značajnih štetnih učinaka za tu financijsku stabilnost.

233 S druge strane, treba uzeti u obzir da, kao što je istaknuto u točki 218. ove presude, uvjeti za sanaciju predviđeni u članku 18. stavku 1. prvom podstavku navedene uredbe ograničavaju mogućnost donošenja sanacijskog programa samo na slučajeve iznimne krize likvidnosti kojom je ugroženo samo postojanje pojedinog subjekta, pri čemu ne postoji nikakvo drugo rješenje osim sanacije ili likvidacije prema redovnom postupku u slučaju insolventnosti. Opći je sud u točkama 171., 185. i 204. pobijane presude stoga pravilno ocijenio da sanacija predstavlja alternativno rješenje za redovni postupak u slučaju insolventnosti.

234 Nadalje, iako situacija u kojoj subjekt propada ili je vjerojatno da će propasti može, kao što se precizira u članku 18. stavku 4. prvom podstavku točkama (b) i (c) Uredbe o SRM-u, biti uzrokovana kako insolventnošću tako i krizom likvidnosti konkretne kreditne institucije, propast ili vjerojatna propast koji iz toga proizlazi sadržava isti rizik za navedenu financijsku stabilnost.

235 U tim okolnostima, Opći je sud pravilno zaključio, po analogiji sa sudskom praksom proizašlom iz presude od 19. srpnja 2016., Kotnik i dr. (C-526/14, EU:C:2016:570, t. 74.), da su u slučaju subjekta nad kojim je određena mjera sanacije, primjena načela prema kojem dioničari prvi snose gubitke, predviđenog u članku 15. stavku 1. točki (a) Uredbe o SRM-u, i izvršavanje ovlasti za otpis i konverziju instrumenata kapitala, predviđene u članku 22. stavku 1. te uredbe, posljedica činjenice da dioničari određenog subjekta snose rizike povezane s njihovim ulaganjima kao i financijske posljedice vezane uz sanaciju subjekta koji propada ili je vjerojatno da će propasti.

236 Tu ocjenu ne dovodi u pitanje argument žalitelja da se solventna banka koja ima problema s likvidnošću ne može suočavati s gubitcima koje će morati snositi dioničari. Naime, u članku 22. stavku 4. Uredbe o SRM-u određuje se da se sanacijski instrumenti primjenjuju radi postizanja ciljeva sanacije iz članka 14. te uredbe u skladu sa sanacijskim načelima utvrđenima u članku 15. navedene uredbe, a među tim ciljevima nije i onaj vezan uz pokrivanje gubitaka dotične kreditne institucije. Dakle, otpis i/ili konverzija instrumenata kapitala iz članka 22. stavka 1. Uredbe o SRM-u, koji pridonose ostvarivanju istih ciljeva, nisu namijenjeni pokrivanju gubitaka koje je pretrpio predmetni subjekt, tako da njihova primjena ne pretpostavlja postojanje takvih gubitaka.

237 Kada je riječ o obeštećenju predviđenom u članku 20. stavku 16. i članku 76. stavku 1. točki (e) Uredbe o SRM-u, u točki 220. ove presude navedeno je da izvršavanje ovlasti za otpis i konverziju instrumenata kapitala na temelju članka 22. stavka 1. te uredbe nema obilježja oduzimanja vlasništva, pa stoga ono nije uvjetovano time da mora biti pravodobno isplaćena pravična naknada iz članka 17. stavka 1. druge rečenice Povelje.

238 Međutim, činjenica da se u članku 20. stavku 16. i članku 76. stavku 1. točki (e) Uredbe o SRM-u predviđa eventualno obeštećenje dioničara može pridonijeti proporcionalnosti otpisa i/ili konverzije instrumenata kapitala predviđenih u članku 22. stavku 1. te uredbe. Nadalje, imajući u

vidu utvrđenja navedena u točkama 234. do 236. ove presude, žalitelj pogrešno tvrdi da se dioničari solventne banke koja ima problema s likvidnošću moraju tretirati na drugačiji način nego dioničari insolventne banke. Prigovore koji se odnose na točku 201. i sljedeće točke pobijane presude stoga valja odbiti.

239 Osim toga, prigovor žalitelja koji je usmjeren protiv točke 169. pobijane presude temelji se na očito pogrešnom tumačenju navedene točke. Naime, Opći sud u toj točki samo ističe, i to s pravom, da ocjena članaka 15. i 22. Uredbe o SRM-u pretpostavlja da su uvjeti za donošenje mjere sanacije ispunjeni, ali pritom uopće ne tvrdi da je zadiranje u pravo vlasništva kao posljedica otpisa opravdano ako su ti uvjeti ispunjeni.

240 Iz navedenog slijedi da prvi, drugi, treći i peti dio sedmog žalbenog razloga nisu osnovani.

241 Sedmi je žalbeni razlog stoga dijelom nedopušten, a dijelom neosnovan.

D. Drugi žalbeni razlog vezan uz povredu članaka 14. i 20. Uredbe o SRM-u, članka 39. Direktive 2014/59, obveze postupanja s dužnom pažnjom i članka 296. UFEU-a

242 Drugim žalbenim razlogom žalitelj tvrdi da je Opći sud u točkama 520. do 569. pobijane presude odbacio, protivno člancima 14. i 20. Uredbe o SRM-u, članku 39. Direktive 2014/59, obvezi postupanja s dužnom pažnjom i članku 296. UFEU-a, argumentaciju kojom je tvrdio da su u postupku prodaje društva Banco Popular počinjene nepravilnosti i da isti nije omogućavao postizanje najviše cijene. Taj žalbeni razlog podijeljen je u četiri dijela.

1. Argumentacija stranaka

243 Prvim dijelom drugog žalbenog razloga žalitelj navodi da je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava kada je u točkama 522. i 568. pobijane presude ocijenio da postizanje što veće prodajne cijene nije jedan od ciljeva sanacije iz članka 14. Uredbe o SRM-u, dok takav cilj prema njegovu mišljenju proizlazi iz tumačenja tog članka 14. u vezi s člankom 39. Direktive 2014/59. Međutim, da bi se postigao cilj postizanja što veće cijene, smatra da je potrebno ispunjavati kriterije tržišnog natjecanja, transparentnosti i nediskriminacije, navedene u članku 39. stavku 2. te direktive. Međutim, tvrdi da u konkretnom slučaju ti zahtjevi nisu bili ispunjeni jer je ponuda društva Banco Santander, iako je podnesena nakon isteka roka, bila prihvaćena a da pritom drugi potencijalni kupci, uključujući Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, nisu bili obaviješteni da ponudu mogu podnijeti i nakon isteka propisanog roka.

244 Drugim dijelom tog žalbenog razloga žalitelj tvrdi da je Opći sud povrijedio zahtjeve tržišnog natjecanja i postizanja što veće prodajne cijene, koji proizlaze iz članka 14. Uredbe o SRM-u u vezi s člankom 39. stavkom 2. Direktive 2014/59, kada je u točkama 544. do 551. pobijane presude utvrdio da je SRB mogao ograničiti se na to da u postupak prodaje pozove petero potencijalnih kupaca koji su u postupku privatne prodaje bili odustali od podnošenja ponude. Naime, ističe da neuspjeh tog postupka dokazuje da ti potencijalni kupci nisu bili zainteresirani za preuzimanje društva Banco Popular, tako da je postupak javne prodaje koji je pokrenuo SRB također bio osuđen na propast.

245 Treći dio tog žalbenog razloga odnosi se na povredu načela nediskriminacije i tržišnog natjecanja. Prema mišljenju žalitelja, Opći je sud povrijedio ta načela kada je u točkama 551. i 552. pobijane presude utvrdio da SRB nije bio obvezan stupiti u kontakt s kreditnim institucijama koje imaju

sjedište u drugim državama članicama. Međutim, činjenica da takve institucije nisu iskazale interes u okviru postupka privatne prodaje ne može biti opravdanje da se one ne kontaktiraju, imajući u vidu razlike koje postoje između uvjeta postupka privatne prodaje i uvjeta postupka prodaje koji je pokrenuo SRB, a tiču se posebno mogućnosti otpisa kapitala. Također, tvrdi da je prodajom društva Banco Popular španjolskom poslovnom subjektu povećan rizik od kolapsa španjolskog gospodarstva.

246 Četvrtim dijelom drugog žalbenog razloga žalitelj tvrdi da je Opći sud povrijedio obvezu postizanja što veće prodajne cijene i izbjegavanja svakog nepotrebnog rušenja vrijednosti kada je u točkama 561. do 566. pobijane presude ocijenio da razlozi u općem interesu mogu opravdavati prihvaćanje ponude koju je društvo Banco Santander podnijelo nakon isteka roka.

247 Društvo Banco Santander tvrdi da je drugi žalbeni razlog nedopušten zato što žalitelj samo ponavlja ili doslovno citira razloge i argumente koje je iznio pred Općim sudom. Iz istih razloga Komisija, SRB i Kraljevina Španjolska pozivaju se na djelomičnu nedopuštenost prvog, drugog i trećeg dijela tog žalbenog razloga.

248 Kada je riječ o trećem dijelu, SRB dodaje da argument o navodnom povećanom riziku za španjolsko gospodarstvo nije bio iznesen u prvostupanjskom postupku i da je samim time nedopušten. Pema njegovu mišljenju, četvrti dio navedenog žalbenog razloga nedopušten je zato što žalitelj ne navodi koje je pravilo prava Unije navodno povrijeđeno.

249 U svakom slučaju, Komisija, SRB, Kraljevina Španjolska i društvo Banco Santander smatraju da drugi žalbeni razlog nije osnovan.

2. Ocjena Suda

a) Dopuštenost

250 Drugim žalbenim razlogom žalitelj u bitnome osporava utvrđenja na temelju kojih je Opći sud odbacio njegovu argumentaciju o navodnim nepravilnostima u postupku prodaje. Budući da prvi, drugi i četvrti dio tog žalbenog razloga sadržavaju precizne navode o osporenim točkama pobijane presude i argumente na kojima se temelje, ti se dijelovi u skladu sa sudskom praksom na koju se podsjeća u točki 106. ove presude ne mogu proglasiti nedopuštenima.

251 Osim toga, budući da su se svi ti dijelovi odnosili na povredu članaka 14. i 20. Uredbe o SRM-u, članka 39. Direktive 2014/59, obveze postupanja s dužnom pažnjom i članka 296. UFEU-a, SRB pogrešno tvrdi da je četvrti dio navedenog žalbenog razloga nedopušten jer žalitelj ne navodi pravno pravilo koje je navodno povrijeđeno.

252 Naprotiv, kada je riječ o trećem dijelu drugog žalbenog razloga, treba podsjetiti na to da je Opći sud u točkama 551. i 552. pobijane presude odbacio argument o navodnoj diskriminaciji institucija iz drugih država članica tvrdeći da, među ostalim, iz tužbe kojom je pokrenut postupak nije razvidno zbog čega bi takve institucije mogle biti zainteresirane za postupak javne prodaje društva Banco Popular kada nisu iskazale interes za preuzimanje te banke prilikom provođenja postupka privatne prodaje. Iako žalitelj u žalbi sada precizira u čemu bi se mogao sastojati takav interes, on ipak ne navodi da je Opći sud krivo tumačio tužbu kojom je on pokrenuo postupak u

tom smislu. Tim više on ni ne dokazuje postojanje takvog krivog tumačenja. Njegova argumentacija o takvom interesu stoga je nedopuštena, u skladu sa sudskom praksom na koju se podsjeća u točki 109. ove presude.

253 Što se tiče argumenta o navodnom povećanom riziku za stabilnost španjolskog gospodarstva, istaknutog u prilog istog tog dijela, SRB pravilno tvrdi da taj argument nije bio iznesen u prvostupanjskom postupku i da je samim time nedopušten. Iz ustaljene sudske prakse također proizlazi da se, u skladu s člankom 170. stavkom 1. drugom rečenicom Poslovnika, u žalbenom postupku ne može mijenjati predmet spora koji se vodi pred Općim sudom. Nadalje, kao što proizlazi iz ustaljene sudske prakse, dopustiti stranci da prvi put pred Sudom istakne prigovor koji nije iznijela pred Općim sudom značilo bi dopustiti joj da pred Sudom – čija je nadležnost u vezi sa žalbama ograničena – vodi širi postupak od onoga koji se vodio pred Općim sudom. Nadležnost Suda u žalbenom postupku stoga je ograničena samo na ispitivanje ocjene koju je Opći sud iznio u pogledu razloga i argumenata o kojima se pred njime raspravljalo (presuda od 18. siječnja 2024., Jenkinson/Vijeće i dr., C-46/22 P, EU:C:2024:50, t. 68. i navedena sudska praksa).

254 Treći dio drugog žalbenog razloga stoga valja odbaciti kao nedopušten.

b) Meritum

255 Drugim žalbenim razlogom, koji se odnosi na točke 520. do 569. pobijane presude, prigovara se kršenje članaka 14. i 20. Uredbe o SRM-u, članka 39. Direktive 2014/59, obveze postupanja s dužnom pažnjom i članka 296. UFEU-a. Žalitelj tvrdi da su, suprotno onome što je Opći sud ocijenio u tim točkama, u postupku prodaje koji je SRB proveo za društvo Banco Popular počinjene nepravilnosti koje prema njegovu mišljenju nisu omogućavale postizanje cilja sanacije, to jest postizanja što veće prodajne cijene.

1) Prvi i četvrti dio drugog žalbenog razloga

256 Prvim i četvrtim dijelom drugog žalbenog razloga, koje valja ispitati zajedno, žalitelj navodi da točka 522. pobijane presude sadržava pogrešku koja se tiče prava jer je Opći sud u njoj ocijenio da postizanje što veće prodajne cijene nije cilj sanacije u smislu članka 14. Uredbe o SRM-u. Nadalje, tvrdi da je, suprotno onome što je Opći sud ocijenio u točkama 561. do 566. i 568. te presude, SRB povrijedio obvezu postizanje što veće prodajne cijene i izbjegavanja svakog nepotrebnog rušenja vrijednosti kada je prihvatio ponudu koju je društvo Banco Santander podnijelo nakon isteka roka.

257 Kao prvo, kada je riječ o primjedbi iznesenoj u odnosu na točku 522. pobijane presude, treba podsjetiti na to da članak 14. stavak 1. Uredbe o SRM-u određuje da SRB i Komisija, u slučaju kad postupaju u okviru postupka sanacije iz članka 18. te uredbe, moraju voditi računa o ciljevima sanacije i odabrati sanacijske instrumente i ovlasti kojima se, prema njihovu mišljenju, najbolje postižu ciljevi sanacije koji su relevantni u okolnostima pojedinog slučaja.

258 U skladu sa stavkom 2. prvim podstavkom članka 14. navedene uredbe, ciljevi sanacije iz stavka 1. tog članka su osigurati kontinuitet ključnih funkcija, izbjeći značajne štetne učinke na financijsku stabilnost, zaštititi državna sredstva tako da se maksimalno smanji oslanjanje na izvanrednu javnu financijsku potporu, zaštititi deponente na koje se primjenjuje Direktiva 2014/49 i ulagače na koje se primjenjuje Direktiva 97/9, te zaštititi sredstva i imovinu klijenata.

259 Dakle, postizanje što veće prodajne cijene ne navodi se među ciljevima sanacije nabrojenima u stavku 2. prvom podstavku članka 14. Uredbe o SRM-u, što potvrđuje drugi podstavak tog stavka 2. Naime, prema tom drugom stavku, upravo radi postizanja ciljeva sanacije, utvrđenih u prvom podstavku navedenog stavka 2., SRB i Komisija nastoje ograničiti na najmanju mjeru trošak sanacije i izbjeći nepotrebno rušenje vrijednosti, osim ako to nije nužno radi ostvarivanja navedenih ciljeva sanacije.

260 Kada je riječ o članku 39. stavku 2. prvom podstavku točki (f) Direktive 2014/59, kojim se SRB mora rukovoditi kada utvrđuje način prodaje na temelju članka 24. stavka 2. točke (d) Uredbe o SRM-u, treba istaknuti da predviđanje prodaje planirane u okviru primjene instrumenta prodaje treba imati za cilj povećati što je više moguće prodajnu cijenu konkretnih dionica ili drugih vlasničkih instrumenata, imovine, prava ili obveza, u članku 39. stavku 2. te direktive ne navodi se cilj sanacije već jedno od načela koje konkretno treba uređivati primjenu instrumenta prodaje.

261 Prema tome, Opći je sud u točki 522. pobijane presude pravilno ocijenio da postizanje što veće prodajne cijene nije samo po sebi cilj sanacije u smislu članka 14. Uredbe o SRM-u.

262 Kao drugo, kada je riječ o činjenici da je SRB prihvatio ponudu društva Banco Santander nakon isteka roka utvrđenog u FROB-ovom dopisu o postupku od 6. lipnja 2017, spomenutom u točki 49. ove presude, valja podsjetiti na to da, na temelju članka 24. stavka 3. Uredbe o SRM-u, SRB primjenjuje instrument prodaje bez ispunjavanja zahtjeva u pogledu prodaje kada utvrdi da bi se ispunjavanjem takvih zahtjeva moglo ugroziti postizanje jednog ili više ciljeva sanacije. Iz samog teksta te odredbe tako proizlazi da nužno ostvarivanje ciljeva sanacije može opravdavati neispunjavanje tih zahtjeva u pogledu prodaje, među kojima je i rok utvrđen za podnošenje ponuda.

263 Iz članka 24. stavka 3. Uredbe o SRM-u u vezi s njezinim člankom 14. stavkom 2. točkom (b) među ostalim proizlazi da SRB može odlučiti da se neće pridržavati zahtjeva u pogledu prodaje ako smatra da propast ili potencijalna propast institucije nad kojom se provodi postupak sanacije predstavlja značajnu prijetnju za financijsku stabilnost država članica ili pogoršava takvu prijetnju ili ako bi ispunjavanje predmetnih zahtjeva moglo naštetiti djelotvornosti instrumenta prodaje dotične institucije ograničavajući sposobnost tog instrumenta da se nosi s prijetnjom ili da postigne cilj izbjegavanja značajnih štetnih učinaka na tu financijsku stabilnost.

264 Međutim, iako postizanje tih ciljeva iziskuje nepridržavanje zahtjeva u pogledu prodaje, ne može se smatrati da je to pridržavanje nužno s obzirom na pravilo predviđeno u članku 14. stavku 2. drugom podstavku Uredbe o SRM-u. Kao što je navedeno u točki 259. ove presude, tom se odredbom izričito predviđa da SRB i Komisija moraju samo nastojati ograničiti na najmanju mjeru trošak sanacije i izbjeći nepotrebno rušenje vrijednosti, osim ako to nije potrebno radi ostvarivanja ciljeva sanacije.

265 Nadalje, iz samog teksta članka 39. stavka 2. prvog podstavka točke (f) Direktive 2014/59 da cilj prodaje nije što je više moguće povećati prodajnu cijenu, što podrazumijeva da SRB i Komisija moraju također voditi računa o drugim kriterijima koji uređuju prodaju, navedenima u članku 39. stavku 2. te direktive, a prije svega potrebi provođenja brzog sanacijskog djelovanja. U svakom slučaju, Komisija i SRB moraju osigurati da mjere planirane radi postizanja što veće prodajne cijene ne budu u suprotnosti s ciljevima sanacije, kako su nabrojani u članku 31. stavku 2. navedene direktive u formulaciji koja je ista kao i ona iz članka 14. stavka 2. Uredbe o SRM-u.

266 Treba dodati, imajući u vidu da SRB i Komisija prilikom donošenja sanacijskog programa moraju donositi odluke tehničke naravi i baviti se složenim predviđanjima i ocjenama, njima treba priznati izvjesnu marginu prosudbe. S obzirom na tu marginu prosudbe, sudski nadzor koji sud Unije mora provesti u pogledu osnovanosti obrazloženja sanacijskog programa ne smije dovesti do toga da on ocjenu SRB-a i Komisije zamijeni svojom ocjenom, već mu je cilj provjeriti da se ta odluka ne temelji na materijalno netočnim činjenicama i da ne sadržava očitu pogrešku u ocjeni ili zlouporabu ovlasti (vidjeti po analogiji presudu od 4. svibnja 2023., ESB/Crédit lyonnais, C-389/21 P, EU:C:2023:368, t. 55. i navedenu presudu).

267 U konkretnom slučaju, Opći je sud u točkama 561. do 566. pobijane presude utvrdio, prvo, da je vremenski raspored postupka prodaje utvrđen u FROB-ovu dopisu o postupku od 6. lipnja 2017., spomenutom u točki 49. ove presude, imao za cilj omogućiti zaključenje svih formalnosti do otvaranja tržišta, među ostalim kako bi se izbjeglo prekidanje ključnih funkcija društva Banco Popular, drugo, da je FROB prihvatio ponudu društva Banco Santander kada je bilo sigurno da nijedna druga institucija koja je pozvana sudjelovati u postupku prodaje neće podnijeti ponudu te, treće, da je SRB u članku 6. stavku 6. spornog sanacijskog programa ocijenio da je u tim okolnostima oprezno prihvatiti uvjete jedine institucije koja je podnijela ponudu te tako spriječiti nekontroliranu insolventnost društva Banco Popular koja bi među ostalim mogla ugroziti njegove ključne funkcije. Međutim, žalitelj u žalbi uopće ne navodi da su ta SRB-ova utvrđenja sadržavala očitu pogrešku u ocjeni.

268 U tim okolnostima valja zaključiti da Opći sud nije počinio pogrešku koja se tiče prava kada je u točkama 561. do 566. pobijane presude ocijenio da je SRB u skladu s člankom 24. stavkom 3. Uredbe o SRM-u mogao prihvatiti ponudu društva Banco Santander, iako je ona podnesena nakon isteka roka utvrđenog u FROB-ovu dopisu o postupku od 6. lipnja 2017.

269 Osim toga, iako žalitelj u tom kontekstu navodi da drugi potencijalni kupci nisu bili obaviješteni o mogućnosti podnošenje ponude nakon isteka roka, dovoljno je istaknuti da je Opći sud u točki 562. pobijane presude utvrdio da je ponuda društva Banco Santander bila prihvaćena tek kad je bilo sigurno da nijedna od ostalih institucija koje su pozvane da sudjeluju u postupku prodaje neće podnijeti ponudu. Međutim, žalitelj ne navodi da to utvrđenje sadržava iskrivljavanje. Stoga valja zaključiti da je argument o navodnom nepružanju informacija drugim potencijalnim kupcima bespredmetan.

270 Prvi i četvrti dio drugog žalbenog razloga stoga nisu osnovani.

2) Drugi dio drugog žalbenog razloga

271 Kao što proizlazi iz samog teksta članka 39. stavka 2. prvog podstavka točke (b) i članka 39. stavka 2. drugog podstavka Direktive 2014/59, kriteriji prodaje utvrđeni u tom prvom podstavku ne sprečavaju sanacijsko tijelo da se konkretno obrati samo određenim potencijalnim kupcima, pod uvjetom da ne daje neopravdanu prednost potencijalnim kupcima ili ne provodi diskriminaciju.

272 U konkretnom slučaju, Opći je sud u točkama 545. i 550. pobijane presude utvrdio da je SRB svoju odluku da pozove u postupak privatne prodaje društva Banco Popular samo pet institucija koje su već sudjelovale u postupku privatne prodaje te institucije, donio na temelju objektivnih kriterija vezanih uz, prvo, interes koji su kontaktirana poduzeća već iskazala u postupku privatne prodaje, drugo, razloge hitnosti i vrlo ograničenog vremena koje je na raspolaganju za postupak javne prodaje koji je pokrenuo SRB i, treće, nužnost osiguravanja povjerljivosti postupka javne prodaje.

273 Žalitelj u svojoj žalbi u bitnome osporava osnovanost prvog kriterija vezanog uz već iskazani interes. Smatra da je, s obzirom na to da postupak privatne prodaje nije bio dovršen, postupak javne prodaje koji je pokrenuo SRB bio također osuđen na neuspjeh.

274 Međutim, sam žalitelj u okviru trećeg dijela drugog žalbenog razloga priznaje da su različiti i povoljniji uvjeti postupka javne prodaje, posebno minimalna cijena koju je zahtijevao SRB u iznosu od jednog eura i mogućnost otpisa kapitala, mogli pobuditi interes institucija koje se nisu javile tijekom postupka privatne prodaje. U tim okolnostima, njegova argumentacija ne može dokazati da je SRB počinio očitu pogrešku u ocijeni kada je, s obzirom na već iskazani interes, postupak javne prodaje ograničio samo na institucije koje su već sudjelovale u postupku privatne prodaje.

275 Stoga valja zaključiti da drugi dio drugog žalbenog razloga nije osnovan.

276 Iz navedenog slijedi da je drugi žalbeni razlog dijelom nedopušten, a dijelom neosnovan.

E. Treći i osmi žalbeni razlog vezani uz povredu prava vlasništva i načela proporcionalnosti

277 Trećim i osmim žalbenim razlogom žalitelj u bitnome navodi da se spornim sanacijskim programom krši pravo vlasništva utvrđeno u članku 17. Povelje te načelo proporcionalnosti.

1. Treći žalbeni razlog

278 Trećim žalbenim razlogom žalitelj navodi da je Opći sud povrijedio članak 14. Uredbe o SRM-u, članke 17. i 47. Povelje te obvezu postupanja s dužnom pažnjom i prava obrane kada je u točkama 669. do 697. pobijane presude ocijenio da SRB nije bio dužan provjeriti niti navesti bi li alternativne mjere omogućile da se izbjegne rušenje vrijednosti. Taj je žalbeni razlog podijeljen u tri dijela.

a) Argumentacija stranaka

279 Prvim dijelom trećeg žalbenog razloga žalitelj tvrdi da je Opći sud povrijedio članak 14. stavak 2. Uredbe o SRM-u u vezi s člancima 17. i 52. Povelje kada je u točkama 674. do 678. pobijane presude tvrdio da SRB nije bio dužan navesti bi li druga rješenja omogućila da se izbjegne rušenje vrijednosti, niti ocijeniti proporcionalnost mjere sanacije u kontekstu prava vlasništva dioničara. Međutim, prema mišljenju žalitelja, ne može se tvrditi da dioničari društva Banco Popular nisu pretrpjeli veće gubitke nego što bi morali trpjeti u slučaju postupka u slučaju insolventnosti, iako je ta banka u trenutku pokretanja sanacije bila solventna.

280 Drugim dijelom tog žalbenog razloga on navodi da je Opći sud pogrešno utvrdio da su pogreške iz sanacijskog plana iz 2016. bile irelevantne za ocjenu zakonitosti spornog sanacijskog programa donesenog tijekom 2017. godine. Prema mišljenju žalitelja, to obrazloženje ne uzima u obzir činjenicu da taj sanacijski plan nije bio ažuriran od 2016. godine. Međutim, smatra da bi ažuriranje navedenog plana SRB-u omogućilo da naloži odvajanje imovine.

281 Trećim dijelom navedenog žalbenog razloga žalitelj tvrdi da je Opći sud u točkama 479. do 492. pobijane presude povrijedio njegova prava obrane kada je utvrdio, s jedne strane, da njegova očitovanja i vještački nalaz koje je dostavio ne potkrepljuju u dovoljnoj mjeri njegov argument da

bi predložena alternativna rješenja omogućila postizanje ciljeva sanacije i, s druge strane, da je pozivajući se na sanacijski plan iz 2016. prekasno, u sklopu replike podnesene u prvostupanjskom postupku, iznio argument da je SRB loše pripremio sanaciju društva Banco Popular. Međutim, tvrdi da je zbog povjerljivosti spornog sanacijskog programa bio spriječen iznijeti takve argumente ili dokaze odnosno iznijeti ih ranije.

282 Društvo Banco Santander navodi da je prvi dio trećeg žalbenog razloga nedopušten jer se u žalbi samo doslovno citiraju argumenti koji su već bili izneseni pred Općim sudom. Iz istog razloga smatra, slično kao i Komisija, da je drugi dio tog žalbenog razloga nedopušten, dok SRB u tom smislu tvrdi da je argument o eventualnom ažuriranju sanacijskog plana iz 2016. bio prvi put iznesen u žalbi. Kada je riječ o trećem dijelu navedenog žalbenog razloga, SRB i društvo Banco Santander tvrde da se žalitelj ne spominje nikakva pogreška koja se tiče prava niti se precizira koje dijelove i koje točke pobijane presude osporava.

283 U svakom slučaju, Komisija, SRB, Kraljevina Španjolska i društvo Banco Santander smatraju da treći žalbeni razlog nije osnovan.

b) Ocjena Suda

1) Dopuštenost

284 Kada je riječ o prvom dijelu trećeg žalbenog razloga, treba istaknuti da tim dijelom žalitelj u bitnome tvrdi da se spornim sanacijskim programom neproporcionalno kršilo njegovo pravo vlasništva, pri čemu navodi osporavane točke pobijane presude i argumente na kojima se temelji. U skladu sa sudskom praksom na koju se podsjeća u točki 106. ove presude, taj se prvi dio ne može proglasiti nedopuštenim u cijelosti.

285 Kada je riječ o drugom dijelu tog žalbenog razloga, SRB pravilno navodi da je argument kojim se tvrdi da bi mu ažuriranje sanacijskog plana iz 2016. omogućilo da naloži odvajanje imovine, nedopušten zato što se prvi put iznosi u okviru žalbe. Naime, iz točke 688. pobijane presude razvidno je da se žalitelj pred Općim sudom pozvao na propuste u pripremi tog sanacijskog plana, dok sada osporava činjenicu da navedeni plan nije bio naknadno ažuriran. Međutim, žalitelj ne tvrdi da je Opći sud u tom pogledu krivo tumačio njegovu tužbu podnesenu u prvostupanjskom postupku.

286 Kada je riječ o trećem dijelu navedenog žalbenog razloga, iz žalbe u bitnome proizlazi da se taj dio odnosi na kršenje žaliteljevih prava obrane od strane Općeg suda, spomenutom u točkama 479. do 492. pobijane presude, kako u pogledu navodne zakašnjelosti njegovih argumenata kojima se osporava neodgovarajuća priprema sanacije, tako i u pogledu uzimanja u obzir različitih vještačkih nalaza koje je žalitelj dostavio. Iz navedenog slijedi da žalitelj u tom dijelu precizira osporavane točke pobijane presude te argumente na kojima temelji svoje prigovore.

287 Stoga valja zaključiti da su prvi i treći dio trećeg žalbenog razloga dopušteni. Drugi dio tog žalbenog razloga valja proglasiti nedopuštenim.

2) Meritum

288 Prvi dio trećeg žalbenog razloga odnosi se na kršenje članka 14. stavka 2. Uredbe o SRM-u u vezi s člancima 17. i 52. Povelje. Žalitelj tvrdi da je Opći sud u točkama 674. do 678. pobijane presude pogrešno ocijenio da SRB nije bio dužan provjeriti poštuje li mjera sanacije načelo proporcionalnosti u kontekstu prava vlasništva dioničara i posebno bi li druga rješenja omogućila da se izbjegne rušenje vrijednosti.

289 Treba istaknuti da se ta argumentacija temelji na očito pogrešnom tumačenju pobijane presude.

290 S jedne strane, kada tvrdi da je Opći sud ocijenio da SRB nije bio dužan provjeriti poštuje li mjera sanacije načelo proporcionalnosti u kontekstu prava vlasništva dioničara, žalitelj svoje navode temelji na izoliranom, a samim time i pogrešnom tumačenju točke 674. pobijane presude. Naime, Opći je sud u točki 673. te presude naglasio da se rušenje vrijednosti u smislu članka 14. stavka 2. drugog podstavka Uredbe o SRM-u ne odnosi samo na imovinske interese dioničarâ i vlasnika instrumenata kapitala subjekta, nego i na interese njegovih deponenata, zaposlenika i drugih vjerovnika.

291 U tom smislu, Opći je sud u navedenoj točki 674. u bitnome htio naglasiti da se prilikom ispitivanja proporcionalnosti mjere sanacije mora voditi računa ne samo o interesima dioničara, već i o drugim interesima, što je potvrdila i naknadna analiza Općeg suda. On je stoga u točki 675. pobijane presude podsjetio na to da je SRB u članku 5. stavku 2. spornog sanacijskog programa utvrdio da instrument prodaje predstavlja odgovarajuće, nužno i proporcionalno sredstvo za postizanje ciljeva sanacije. Konkretno, Opći je sud u točki 678. te presude posebno naglasio činjenicu da su, prema ocjeni navedenoj u članku 4. stavku 6. tog programa, nedostaci i troškovi vezani uz donošenje mjere sanacije, prije svega gubici koje trpe dioničari i podređeni vjerovnici, neutralizirani prednostima koje iz njega proizlaze, a to su održavanje ključnih funkcija društva Banco Popular, ograničavanje štetnih učinaka na gospodarstvo i financijsku stabilnost te činjenica da se izbjegavaju gubici koje bi mogli pretrpjeti drugi vjerovnici.

292 Budući da žalitelj tvrdi da je Opći sud pogrešno zaključio da su dioničari društva Banco Popular pretrpjeli veće gubitke zbog sanacije nego što bi to bilo u slučaju postupka u slučaju insolventnosti, dovoljno je istaknuti da je Opći sud u točki 678. pobijane presude samo kratko opisao sadržaj članka 4. stavaka 5. i 6. spornog sanacijskog programa, kako bi odgovorio, kao što proizlazi iz sljedeće točke pobijane presude, na argument žalitelja da SRB u tom programu nije uzeo u obzir rušenje vrijednosti koje bi instrument prodaje, prema njegovu mišljenju, mogao prouzročiti za dioničare društva Banco Popular.

293 S druge strane, suprotno tvrdnjama žalitelja, Opći sud uopće nije tvrdio da se SRB mogao suzdržati od provjere bi li druga rješenja omogućila da se izbjegne rušenje vrijednosti. Naprotiv, Opći je sud u točkama 675. do 677. pobijane presude utvrdio da je SRB u članku 5. stavku 3. spornog sanacijskog programa smatrao da drugi sanacijski instrumenti predviđeni Uredbom o SRM-u nisu prikladni i ne omogućavaju postizanje ciljeva sanacije u istoj mjeri kao instrument prodaje te da je stoga SRB dokazao da je potonji instrument bio nužan za postizanje tih ciljeva.

294 U tom kontekstu, utvrđenje iz navedene točke 677. ničim ne dovodi u pitanje zahtjev proporcionalnosti koji određuje da, kada postoji izbor između više prikladnih mjera, treba koristiti onu koja je najmanje ograničavajuća (vidjeti, u pogledu tog zahtjeva, presudu od 9. studenoga 2023., Altice Group Lux/Komisija, C-746/21 P, EU:C:2023:836, t. 69. i navedenu

sudsku praksu). Naime, Opći je sud samo zbog toga što je SRB dokazao da instrument prodaje nužan za postizanje ciljeva sanacije utvrdio da SRB nije morao navesti bi li druga rješenja omogućila da se izbjegne rušenje vrijednosti.

295 Iz navedenog slijedi da prvi dio trećeg žalbenog razloga nije osnovan.

296 Trećim dijelom trećeg žalbenog razloga žalitelj se poziva na kršenje njegovih prava obrane koju je Opći sud počinio u točkama 479. do 492. pobijane presude. On u bitnome tvrdi da je zbog povjerljivosti spornog sanacijskog programa bio onemogućen dodatno potkrijepiti svoju argumentaciju o postojanju alternativnih rješenja za sanaciju te iznijeti činjenicu, prije podnošenja replike u prvostupanjskom postupku, da je s obzirom na navodne propuste sanacijskog plana iz 2016. SRB mogao bolje pripremiti sanaciju.

297 Međutim, s jedne strane, iz točaka 345. do 353. pobijane presude među ostalim proizlazi da žalitelj nije dokazao da su verzije spornog sanacijskog programa i vrednovanja 2, koje su objavljene na internetskoj stranici SRB-a i kojima je on imao pristup, bile nedovoljno obrazložene. S druge strane, Opći je sud u točki 400. pobijane presude utvrdio da žalitelj nije precizirao u kojoj su mjeri financijski podaci koji su ostali prikriveni u verzijama tog programa i vrednovanja 2 koje nisu bile povjerljive bili nužni za shvaćanje navedenog programa i ostvarivanje njegova prava na djelotvoran pravni lijek.

298 Nadalje, u točkama 131. do 134. ove presude utvrđeno je da Opći sud nije povrijedio članak 296. UFEU-a i članak 47. Povelje kada je u rješenju od 9. lipnja 2021. spomenutom u točki 723. pobijane presude zaključio da cjeloviti tekst spornog sanacijskog programa nije bitan za rješenje spora.

299 U tim okolnostima valja zaključiti da žalitelj nije u dovoljnoj mjeri dokazao da je, kada je riječ o postojanju alternativnih rješenja i pripremi sanacije društva Banco Popular na temelju sanacijskog plana iz 2016., zbog povjerljivosti spornog sanacijskog programa bio onemogućen učinkovito zaštititi svoja prava pred sudom Unije.

300 Treći dio trećeg žalbenog razloga stoga nije osnovan.

301 Iz navedenog slijedi da je treći žalbeni razlog dijelom nedopušten, a dijelom neosnovan.

2. Osmi žalbeni razlog

302 Osmim žalbenim razlogom žalitelj navodi da je Opći sud povrijedio članke 17. i 52. Povelje te članak 5. stavak 4. UEU-a kada je u točkama 463. do 492. pobijane presude ocijenio da se spornim sanacijskim programom ne krši pravo vlasništva. Taj je žalbeni razlog podijeljen u tri dijela.

a) Argumentacija stranaka

303 Prvim dijelom osmog žalbenog razloga žalitelj tvrdi da je Opći sud u točkama 467. do 469. pobijane presude pogrešno ocijenio da sporni sanacijski program nije doveo do neproporcionalnog zadiranja u pravo vlasništva dioničara društva Banco Popular zato što je postupak u slučaju insolventnosti bio jedina alternativa sanaciji. U tom kontekstu ističe da se Opći sud isto tako pogrešno pozvao na vlastitu sudsku praksu proizašlu, među ostalim, iz

presude od 13. srpnja 2018., K. Chrysostomides & Co. i dr./Vijeće i dr. (T-680/13, EU:T:2018:486), prema kojoj dioničari moraju prvi snositi gubitke koji mogu dovesti do manjka kapitala. Međutim, žalitelj se poziva na argumentaciju koju je iznio u okviru sedmog žalbenog razloga, sažeto predstavljenu u točki 195. ove presude, pri čemu tvrdi da se ta sudska praksa ne primjenjuje na banke koje su, kao društvo Banco Popular u trenutku pokretanja sanacije, solventne. Osim toga, suprotno onome što se tvrdi u pobijanoj presudi, Uredba o SRM-u ne uspostavlja presumpciju insolventnosti.

304 Drugim dijelom tog žalbenog razloga žalitelj navodi da je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava kada je u točkama 466., 467. i 481. pobijane presude ocijenio da sporni sanacijski program ispunjava zahtjeve koji proizlaze iz članka 52. stavka 1. Povelje. Konkretno, žalitelj prigovara da je taj sud samo utvrdio da su uvjeti iz članka 18. stavka 4. prvog podstavka točke (c) Uredbe o SRM-u ispunjeni, a da pritom nije provjerio je li SRB izvršavao ovlast za otpis pod uvjetima predviđenim zakonom i nesamovoljno, te posebno tako što nije ispitao je li se izvršavanje te ovlasti temeljilo na vrednovanju imovine i obveza banke, propisanom u članku 20. stavku 5. točki (c) i članku 21. stavku 8. Uredbe o SRM-u.

305 Prema mišljenju žalitelja, članak 6. stavci 3. i 4. spornog sanacijskog programa neosnovano se temelji na vrednovanju 2. Naime, on tvrdi da je u izvještaju o vrednovanju izričito naglašeno da mu cilj nije utvrđivanje jesu li ispunjeni uvjeti za donošenje mjere sanacije ili za otpis te da je stoga isključeno njegovo korištenje radi izvršavanja ovlasti za otpis. Stoga smatra da je bilo arbitrarno unatoč svemu pozivati se na vrednovanje 2 prilikom otpisa temeljnog kapitala društva Banco Popular. Nadalje, smatra da je u vrednovanju 2 kontradiktorno i arbitrarno procijenjeno da je vrijednost društva Banco Popular minus 8,2 milijardi eura, iako je ta banka bila solventna.

306 Trećim dijelom osmog žalbenog razloga žalitelj prigovara Općem sudu da je povrijedio članke 17. i 52. Povelje te članak 5. stavak 4. UEU-a kada je je u točkama 474. do 476. pobijane presude ocijenio da je otpis vlasničkih instrumenata proveden u skladu s načelom proporcionalnosti. Međutim, tvrdi da se kršenje njegova prava vlasništva ne može smatrati proporcionalnim u slučaju kad ne postoji odgovarajuće obeštećenje koje uzima u obzir solventnost društva Banco Popular u trenutku pokretanja sanacije.

307 SRB tvrdi da je prvi dio osmog žalbenog razloga nedopušten zato što žalitelj ne specificira pogrešku koja se tiče prava koju je Opći sud počinio kada je riječ o navodnom kršenju prava vlasništva. SRB i društvo Banco Santander pozivaju se na nedopuštenost drugog dijela tog žalbenog razloga zato što se njime iznose nove činjenice i argumenti u žalbenom stadiju te se ne referira ni na jedan konkretan razlog iz pobijane presude. Iz istih razloga SRB se poziva na nedopuštenost trećeg dijela navedenog žalbenog razloga.

308 U svakom slučaju, Komisija, SRB, Kraljevina Španjolska i društvo Banco Santander smatraju da je osmi žalbeni razlog neosnovan.

b) Ocjena Suda

309 Kada je riječ o dopuštenosti osmog žalbenog razloga i konkretno njegova prvog dijela, žalitelj prigovara Općem sudu, među ostalim, da je ocijenio da se Uredbom o SRM-u uspostavlja presumpcija insolventnosti. Međutim, kao što je nezavisna odvjetnica naglasila u točki 115. svojeg mišljenja, u žalbi se ne specificira u kojim je točkama obrazloženja pobijane presude Opći sud izvršio takvo utvrđenje te se stoga krše zahtjevi koji proizlaze iz članka 169. stavka 2. Poslovnika. Iz navedenog slijedi da je prvi dio tog žalbenog razloga djelomično nedopušten.

310 Nadalje, drugi i treći dio navedenog žalbenog razloga temelje se, kao što je nezavisna odvjetnica točno istaknula u točki 117. svojeg mišljenja, na argumentima koji su prvi put izneseni u žalbenom stadiju jer se žalitelj sada poziva na navodne nepravilnosti prilikom vrednovanja te nepostojanje odgovarajućeg obeštećenja. Ta dva dijela stoga valja odbiti.

311 Kada je riječ o osnovanosti prvog dijela osmog žalbenog razloga, treba istaknuti da žalitelj osporava točke 467. do 469. pobijane presude te se u tom smislu poziva na u bitnome iste argumente koje je iznio u okviru sedmog žalbenog razloga i koji su ukratko opisani u točki 195. ove presude. Stoga, zbog istih razloga koji se među ostalim navode i u točkama 233. di 235. ove presude, valja zaključiti da ta argumentacija nije osnovana.

312 Iz navedenog slijedi da je osmi žalbeni razlog dijelom nedopušten, a dijelom neosnovan.

313 Slijedom svih navedenih razmatranja, žalbu valja odbiti.

VI. Troškovi

314 U skladu s člankom 184. stavkom 2. Poslovnika, kad žalba nije osnovana, Sud odlučuje o troškovima.

315 Članak 138. stavak 1. tog poslovnika, koji se na temelju njegova članka 184. stavka 1. primjenjuje na žalbeni postupak, određuje da je stranka koja ne uspije u postupku dužna, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove.

316 U konkretnom slučaju, budući da žalitelj nije uspio u svojim zahtjevima, valja mu slijedom zahtjeva koje su iznijeli Komisija, SRB i društvo Banco Santander naložiti da uz vlastite snose i troškove Komisije, SRB-a i društva Banco Santander.

317 U skladu s člankom 140. stavkom 1. navedenog poslovnika, koji se na temelju njegova članka 184. stavka 1. primjenjuje na žalbeni postupak, države članice i institucije koje su intervenirale u postupak snose vlastite troškove.

318 Kraljevina Španjolska, Parlament i Vijeće stoga će snositi vlastite troškove.

Slijedom navedenog, Sud (prvo vijeće) proglašava i presuđuje:

1. **Žalba se odbija.**

2. **Društvu Aeris Invest Sàrl nalaže se da uz vlastite snosi i troškove Jedinstvenog sanacijskog odbora (SRB), Europske komisije i društva Banco Santander SA.**

3. **Kraljevina Španjolska, Europski parlament i Vijeće Europske unije snose vlastite troškove.**

Potpisi